

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἕκτος

Συνδρομὴ ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους· καὶ εἶναι ἑτήσιαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

10 Δεκεμβρίου 1878

Τῇ 31 Δεκεμβρίου 1878 λήγει τὸ τρίτον ἔτος τῆς Ἑστίας. Ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες τὴν Ἑστίαν καὶ κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι πρὸς τὴν διευθύνσιν αὐτῆς, πρὸ τῆς 1 ἰα-

νουαρίου 1879, τὸ τίμημα τῆς συνδρομῆς, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Τὸ Δελτίον δωρεῖται πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Ἑστίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς.

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΗΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΡΒΑΚΗ

Γαβηνοε Γουοασ
ιωαννο βαρβακη

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκινς.

Συνίχια· ἰδί σελ. 769.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ'

Τί συνέβη κατὰ τὴν νυκτερινὴν συνέντευξιν μετὰ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Μπάμμπλ καὶ τοῦ Μώρξ.

Ἦτο πνιγνρὰ θερινὴ ἐσπέρα, χονδραὶ δὲ γαγόνες βροχῆς ἐπιπτον ἀραιαὶ προμηνύουσαι ἐπικειμένην σφοδρὰν καταιγίδα, ὅτε ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μπάμμπλ, διασχίσαντες μίαν τῶν κυριώτερων ὁδῶν τῆς πόλεως, διηυθύνθησαν εἰς μικρὰν συνοικίαν ἀποτελουμένην ἐκ παλαιῶν καὶ σαθρῶν οἰκιῶν, ὠκοδομημένων ἐπὶ ἐλώδους καὶ νοσηροῦ μέρους παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μιλίου ἀπὸ τῆς πόλεως.

Ἀμφότεροι ἐφόρουν παλαιὰ καὶ τετριμμένα ἐνδύματα, ἐπὶ τῷ διττῷ σκοπῷ, τοῦ νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τῆς βροχῆς καὶ νὰ μὴ διεγείρωσι τὴν προσοχὴν τινος· ὁ σύζυγος, κρατῶν φανάριον σβεστὸν ἀκόμη, προπορεύετο, ἀναμφιβόλως ὅπως ἡ κυρία τοῦ ἀποφεύγῃ τὸν βόρβορον πατοῦσα ἐπὶ τῶν εὐρέων ἰχνῶν τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Ἐβάδιζον ἐν ἄκρᾳ σιγῇ, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ὁ κύριος Μπάμμπλ ἐβράδυνε τὸ βῆμα, καὶ ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν, ὡς εἰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὸν ἠκολούθει ἡ σύζυγός του· εἶτα βλέπων ὅτι ἐβάδιζεν ἐπὶ τὰ ἴχνη του, ἐτάχυνε τὸ βῆμα σπεύδων εἰς τὸν τόπον τῆς νυκτερινῆς συνεντεύξεως.

Ἡ συνοικία αὕτη οὐδαμῶς ἠδύνατο νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀμφιβόλων μερῶν· τουναντίον μάλιστα ἡ φήμη αὐτῆς ἦτο πεπαγιω-

μένη. Γνωστότατον διετέλει ὅτι καταφεῖτο ὑπὸ ἐπικινδύνων κακούργων, οἵτινες προσποιούμενοι ὅτι ἀποζῶσιν ἐκ τῆς ἐργασίας των, κυριώτατον πόρον ζωῆς εἶχον τὴν κλοπὴν καὶ τὸ ἐγκλημα. Ἀπετελεῖτο δ' ἐξ ἐλεεινῶν παραπηγμάτων, ὠκοδομημένων ἄλλων μὲν ἐκ πλίνθων, ἄλλων δὲ ἐκ παλαιῶν σαθρῶν караβοζύλων, καὶ ἐκτισμένων εἰς ἐλαχίστην ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. Ἐν τῷ μέσῳ τούτων καὶ πλησιαίτατα τοῦ ποταμοῦ ὑψοῦτο εὐρεῖα οἰκοδομή, χρησιμεύουσα ἄλλοτε εἰς βιομηχανικόν τι κατὰστημα, παρέχον ἴσως ἐργασίαν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν περὶ αὐτὸ οἰκημάτων· ἀλλ' ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἡ οἰκοδομὴ ἐκείνη ἦν ἔρημος, καὶ κατέπιπτεν εἰς ἐρείπια. Ἡ ὑγρασία εἶχεν ὑποσκάψει τὰ θεμέλια, μέγα δὲ μέρος αὐτῆς εἶχε καταρρεύσει εἰς τὸν ποταμὸν, ἐν ᾧ τὸ ἕτερον ἐτοιμόρροπον καὶ ἐπικλινές, ἐφαίνετο κατάλληλον ἀναμένον εὐκαιρίαν ὅπως ἀφ' ἑαυτοῦ κρημνισθὲν τρέξῃ πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ συντρόφου εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ποταμοῦ.

Πρὸ τοῦ σεσαθρωμένου ἐκεῖνου κτιρίου ἔστη τὸ ἄξιον ζεῦγος, καθ' ἣν στιγμὴν ἀστραπαὶ ἤρχιζον διασχίζουσαι τὸν δρίζοντα καὶ ἡ καταιγὶς ἐξεροράγη.

«Κἄπου ἐδῶ κοντὰ θὰ ἦναι, εἶπεν ὁ Μπάμμπλ, παρατηρήσας τεμάχιον χάρτου, ὅπερ ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ.

— Ἐ, τοῦ λόγου σας,» ἠκούσθη φωνὴ τις ἄνωθεν.

Ὁ Μπάμμπλ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἠκούσθη ἡ φωνὴ καὶ εἶδεν εἰς τὸν δεῦτερον ὄροφον πρόσωπόν τι εἰς μίαν θυρίδα.

«Περιμείνατε μίαν στιγμήν, ἤκούσθη ἡ φωνή ἔφθασα ἀμέσως.»

Ἡ κεφαλὴ ἐξηφανίσθη καὶ ἐκλείσθη ἡ θυρίς. «Αὐτὸς εἶναι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Μπάμμπλ.

Ὁ κύριος Μπάμμπλ κατένευσε.

«Τότε λοιπὸν νὰ προσέχῃς εἰς ὅ τι σοῦ εἶπα καὶ νὰ ὀμιλῇς ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, ἀλλέως θὰ προδοθῆς ἀμέσως,» εἶπεν ἡ κυρία.

Ὁ κύριος Μπάμμπλ, ὅστις μετὰ τρόμου παρετήρησε τὸ σεσαθρωμένον ἐκεῖνο κτίριον, ἤτοιμάζετο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νὰ ποφανθῆ ὅτι θὰ διέτρεχον μέγαν κίνδυνον ἐκπιθέμενοι περισσότερον εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, ὅτε ἐπεφάνη ὁ Μῶνξ καὶ ἀνοίξας μικράν τινα θύραν πλησίον τοῦ μέρους ὅπου ἴσταντο οἱ δύο σύζυγοι ἔνευσε νὰ εἰσέλθωσιν.

«Γρήγορα λοιπὸν! ἀνεφώνησεν ἀνυπομόνως, κτυπῶν τὸν πόδα... Θά με κρατῆτε ἐδῶ τόσην ὥρα!»

Ἡ γυνή, ἥτις ἐφάνη κατ' ἀρχὰς διστασασα, εἰσῆλθε μετὰ θάρρους χωρὶς νὰ περιμείνῃ πλειόνας παρακλήσεις, ταύτην δὲ εἶτε ἐξ ἔντροπῆς, εἶτε φοβούμενος νὰ μείνῃ μόνος ὀπίσω, ἠκολούθησε καὶ ὁ κύριος Μπάμμπλ, ἀλλὰ μετὰ προφανοῦς δυσαρεσκείας καὶ δειλίας, ἀπολέσας τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην σοβαρότητα, ἥτις ἐν πάσῃ περιστάσει διέκρινεν αὐτόν.

«Τί διάβολο ἐστέκεσθε τόσον καιρὸν ἔξω εἰς τὴν λάσπη νὰ σας δέρῃ ἡ βροχὴ; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ τὸν Μπάμμπλ, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐκλείδωσε τὴν θύραν.

— Ἡθέλαμεν... νὰ δροσιθοῦμεν ὀλίγον, ἐψέλλισεν ὁ Μπάμμπλ, βλέπων ἔντρομος τὸν Μῶνξ.

— Νὰ δροσιθῆτε! ὑπολαβὼν εἶπεν οὗτος. Ἐλάτε δά! ὅλη ἡ βροχὴ ὅση ἔπεσε, καὶ ὅση ἠμπορεῖ νὰ πέσῃ ποτὲ, δὲν ἀρκεῖ νὰ δροσίση τὴν φλόγα τῆς κολάσεως, τὴν ὁποίαν ἕνας μόνος ἄνθρωπος δύναται νὰ ἔχῃ ἐντός του. Νὰ δροσιθῆτε! δὲν εἶναι αὐτὸ ὅπου θὰ σας δροσίση καὶ ἡσυχάσατε.»

Μετὰ τὴν ἀδρόφρονα ταύτην προσφώνησιν ὁ Μῶνξ ἐστράφη πρὸς τὴν οἰκονόμον καὶ τὴν εἶδε μὲ βλέμμα τόσο ἀπειλητικόν, ὥστε αὕτη, ἥτις εὐκόλως δὲν ἐτρόμαζε, μὴ δυνηθεῖσα νὰ ὑποστῇ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ἐταπεινώσε τοὺς δεθαλμοῦς.

«Αὕτη εἶναι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος γυναῖκα; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ.

— Χρὴ! Ναί! ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπάμμπλ, προσπαθὼν ὡς ἠδύνατο νὰ κολουθήσῃ τὴν παραγγελίαν τῆς συζύγου του.

— Ἴσως νομίζετε ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν ἠμποροῦν νὰ κρατήσουν ποτὲ κἀνὲν μυστικόν, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, διακόψασα τὸν ἄνδρα τῆς καὶ προσηλώσασα καὶ αὕτη ἐταστικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Μῶνξ.

— Εἰξεύρω ὅτι ὑπάρχει ἐν μυστικόν τὸ ὁποῖον φυλάττουσι πάντοτε μέχρις ὅτου ἀνακαλυφθῆ, εἶπε περιφρονητικῶς ὁ Μῶνξ.

— Καὶ ποῖον εἶναι αὐτό; ἠρώτησεν ἡ οἰκονόμος διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου.

— Ἡ ἀπόλεια τῆς τιμῆς των, ἀπεκρίνατο ὁ Μῶνξ· διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἐὰν κἀμμία γυναῖκα κατέχῃ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ τὴν στείλῃ εἰς τὴν κρεμάλαν ἢ εἰς τὴν ἐξορίαν, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ το εἶπῃ εἰς κἀνένα. Μὲ καταλαμβάνετε, κυρία;

— Ὅχι, ἀπεκρίνατο ἡ οἰκονόμος, ἐρυθρίασασα.

— Βέβαια! εἶπεν ὁ Μῶνξ μυκτηριστικῶς, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ με καταλάβετε;»

Ἐκύτταξε τοὺς δύο ἐπισκέπτας μετ' ἤθους ἀπειλητικοῦ ἅμα καὶ σαρκαστικοῦ, ἔνευσε αὐτοῖς καὶ αὖθις νὰ τον ἀκολουθήσωσι καὶ διῆλθε γοργῶ τῷ βήματι εὐρεῖαν καὶ χαμηλὴν αἴθουσαν. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἤτοιμάζετο νὰ ἀναβῆ στενὴν τινα κλίμακα, ἢ μᾶλλον ἀναβάθραν φέρουσαν εἰς τὸν ἄνω ὄροφον, ἤστραψεν αἴφνης καὶ ἐπηκολούθησεν ἰσχυρὰ βροντῇ, ἐκ βάθρων συνταράξασα τὸ καταρρέον κτίριον.

«Ἀκούετε; ἀνεφώνησεν ὀπισθοχωρήσας· ἀκούετε τὰς βροντὰς αὐτὰς, αἱ ὁποῖαι φαίνονται ἐπαναλαμβανόμεναι ἀπὸ τὸν ἀντίλαλον ἐκατὸν σπηλαίων, ὅπου οἱ δαίμονες κρύπτονται περίφοβοι; εἰς τὸν διάβολον αὐταὶ αἱ βρονταὶ! φρίσσω ὅταν τὰς ἀκούω!»

Ἐτήρησε σιγὴν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, καὶ ἀκολούθως ἀπεκάλυψεν αἰφνιδίως τὸ πρόσωπον ἑπερδιὰ τῶν χειρῶν του ἔκρυσεν, ὁ δὲ Μπάμμπλ μεγάλως ἐξεπλάγη ἰδὼν αὐτὸν ὠχρὸν ὡς πτώμα καὶ σφόδρα τεταραγμένον.

«Αὐταὶ αἱ νευρικαὶ ταραχαὶ μὲ καταλαμβάνουσι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, εἶπεν ὁ Μῶνξ παρατηρήσας τὴν ἐκπληξίν τοῦ Μπάμμπλ, καὶ ἐνίστε προέρχομαι ἀπὸ τὰς βροντὰς. Ἄλλὰ μὴ δίδετε προσοχὴν εἰς ἐμὲ, ἐτελείωσεν αὐτὴν τὴν φορὰν.»

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀνῆλθε διὰ τῆς ἀναβάθρας εἰς τὸ δωμάτιον, οὗ ἔσπευσε νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον, καὶ κατεβίβασε χαμηλότερα φανόν τινα κρεμάμενον διὰ μιᾶς τροχαλίας ἀπὸ τινος μεγάλης δοκοῦ τῆς ὀροφῆς. Ὁ φανὸς ἐκεῖνος ἐφώτιζεν ἀμυδρῶς μίαν παλαιὰν τράπεζαν καὶ τρία καθίσματα πλησίον αὐτῆς.

«Τώρα, εἶπεν ὁ Μῶνξ, ὅτε καὶ οἱ τρεῖς ἐκάθησαν, τὸ γοργὸ καὶ χάριν ἔχει. Ἡ γυναῖκα εἰξέυρει περὶ τίνος πρόκειται βέβαια;»

Ἡ ἐρώτησις ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν Μπάμμπλ· ἀλλὰ προτοῦ οὗτος νανοίξῃ τὸ στόμα, προλαβούσα ἡ σύζυγός του διεβεβαίωσεν ὅτι ἦτο ἐν γνώσει πάντων.

«Μοῦ εἶπε πῶς εὐρίσκεισθε μαζί μὲ τὴν γρηᾷ ἐκείνην στρίγγλα τὴν νύκτα ὅπου ἀπέθανε, καὶ ὅτι σὰς εἶπε κᾶτι τι...»

— Περὶ τῆς μητρὸς τοῦ παιδίου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀναφέρατε; ἀπεκρίνατο ἡ οἰκονόμος διακόψασα αὐτόν. Μάλιστα.

— Ἡ πρώτη μου ἐρώτησις λοιπὸν εἶναι, τί εἶδους ἀνακοινώσεις ἦτο αὐτῇ; εἶπεν ὁ Μῶνξ.

— Αὐτὴ πρέπει νὰ ἦναι ἡ δευτέρα σας ἐρώτησις, ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ γυνή. Κατ' ἀρχὰς πρέπει νὰ μάθωμεν πόσον ἀξίζει αὐτὴ ἡ ἀνακοίνωσις.

— Ποίος διάβολος ἤμπορεῖ νὰ εἴπῃ πόσον ἀξίζει, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τί εἶδους εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ.

— Κάνεις ἄλλος καλλίτερα ἀπὸ σὰς, εἶμαι βεβαία, ἀπεκρίνατο ἡ κυρία Μπάμμπλ, ἥτις ἦτο πολὺ ζωηρά, ὡς ἠδύνατο νὰ πιστοποιήσῃ καὶ ὁ σύζυγός της διὰ πολλῶν ἀποδείξεων.

— Χμ! ἔκαμεν ὁ Μῶνξ πολὺ ἐκφραστικῶς, μὴ δυνάμενος ὅμως νὰ ποικύρῃ τὴν περιεργίαν του. Θὰ πρόκειται ἴσως νὰ κερδήσῃ κάνεις καὶ χρήματα, ἔ;

— Ἴσως, ἀπεκρίνατο ἐκείνη ἐπιφυλακτικῶς.

— Μήπως τῆς ἐπῆραν κἀνὲν πρᾶγμα, εἶπεν ὁ Μῶνξ μετὰ ζωηρότητος, κἀνὲν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον νὰ ἔφερον ἐπάνω της. . . . κἀνὲν. . . .

— Ἀκριετὰ, ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ κυρία Μπάμμπλ αὐτὰ εἰνάκι ἰκανὰ διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι εἴσθε ὁ μόνος κατάλληλος ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ πειθυνθῶ.

Ἄλλοτε ὁ κύριος Μπάμμπλ, εἰς τὸν ἡ καλλίστη αὐτοῦ σύμβιος οὐδέποτε ἤξιωσε νὰ ἀνακοινώσῃ λεπτομέρειάν τιναν περὶ τοῦ μυστικοῦ ἐκείνου, ἤκουε τὸν διάλογον, προτεταμένον ἔχων τὸν λαιμὸν καὶ ἔκθαμβος βλέπων ὅτε μὲν τὴν γυναῖκά του ὅτε δὲ τὸν Μῶνξ, μὴδ' ὅπως ἀποπειρώμενος νὰ ποικύρῃ τὴν ἐκπληξίν του, ἥτις ἐπηύξησεν ὅταν ὁ τελευταῖος οὗτος ἠρώτησε πόσα ἀπαιτεῖ διὰ νὰ ποικαλύψῃ τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο.

«Πόσον τὸ ἐκτιμᾶτε σεῖς; ἠρώτησεν ἡ γυνή, ἀπαθῶς, ὡς πρότερον.

— Ἴσως διὰ τίποτε, ἴσως καὶ δι' εἴκοσι λίρας στερλίνας, ἀπεκρίνατο ὁ Μῶνξ. Ὁμιλήσατε λοιπὸν, ἐὰν θέλετε νὰ το μάθω.

— Προσθέσατε ἀκόμη πέντε λίρας. Δώσατέ μου εἰκοσιπέντε γυνέας, καὶ τότε θὰ σας εἴπω ὅτι εἰξεύρω. . . . ἀλλ' ὄχι προτῆτερα.

— Εἴκοσι πέντε λίρας στερλίνας! ἀνεφώνησεν ὁ Μῶνξ.

— Σὰς ὠμίλησα παστρικά καὶ ξάστερα, ἀπεκρίνατο ἡ κυρία Μπάμμπλ. Δὲν εἶναι κἀνὲν σπουδαῖον ποσόν.

— Δὲν εἶναι σπουδαῖον ποσόν! εἶπεν ἀνυπομόνως ὁ Μῶνξ. Δι' ἐν ἔλεεινὸν μυστικόν, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ μου χρησιμεύσῃ ἴσως εἰς τίποτε ὅταν τὸ μάθω, καὶ τὸ ὁποῖον ἔμεινε λησμονημένον ἐπὶ δώδεκα ἔτη!

— Τοιαῦτα πράγματα διατηροῦνται καλὰ, καὶ, ὡς τὸ κρασί, μὲ τὸν καιρὸν διπλασιάζε-

ται καὶ ἡ ἀξία των, παρετήρησεν ἡ κυρία Μπάμμπλ μετὰ τῆς αὐτῆς ἀδιαφορίας καὶ σταθερότητος, ἣν ἀνέπτυξε καθ' ὅλον τὸν διάλογον.

— Καὶ τί θὰ γίνῃ ἂν πληρώσω καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχη κάμμιν ἀξίαν; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ μετὰ τινος ἐνδοιασμοῦ.

— Ἥμπορεῖτε εὐκολὰ νὰ μου πάρητε τὰ χρήματα ὀπίσω, εἶπεν ἡ οἰκονόμος. Διότι εἶμαι γυναῖκα, εἶμαι μόνη ἐδῶ καὶ χωρὶς κάμμιν προστασίαν.

— Οὔτε μόνη, ἀγαπητή μου, οὔτε χωρὶς προστασίαν, παρετήρησεν ὁ κύριος Μπάμμπλ διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης ἐκ τοῦ φόβου. Εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐδῶ, ἀγαπητή μου. Ἄλλως τε, προσέθηκεν ὁ κύριος Μπάμμπλ, οὔ οἱ ὀδόντες συνεκρούοντο ἐκ τοῦ τρόμου ἐν ᾧ ὠμίλει, ὁ κύριος Μῶνξ εἶναι ἄνθρωπος πολὺ καθὼς πρέπει καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ μεταχειρισθῇ βίαν ἐναντίον προσώπων τῆς ἐνορίας. Ὁ κύριος Μῶνξ εἰξεύρει ὅτι δὲν εἶμαι πλέον εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου, ὅτι εἶμαι ὀλίγον μεστωμένος νὰ εἴποῦμε ἀλλὰ θὰ ἔχει ἀκουσεῖ. . . δὲν ἀμφιβάλλω πῶς ὁ κύριος Μῶνξ θὰ ἔχει ἀκουστά, ὅτι εἶμαι ὑπάλληλος μὲ πολλὴν ἀποφασιστικότητα καὶ θάρρος, καὶ ὅτι ἔχω μεγάλην δύναμιν, μιὰ φορὰ τοῦ μου ἀναίθουσι οἱ καπνοὶ εἰς τὸ κεφάλι. Πρέπει νὰ μου ἀναίθουσι οἱ καπνοὶ εἰς τὸ κεφάλι διὰ νὰ ἰδῆς!

Ταῦτα λέγων ὁ κύριος Μπάμμπλ, ἐκίνησε τὸ φανάριον ὑπερ ἔφερε μὲ ἀποφασιστικότητα, ἀλλ' ἐκ τῆς μεγάλης ταραχῆς τοῦ προσώπου του κατεδείκνυτο ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ φανῇ ἀρειμάνιος, ἐκτὸς μόνον ὅτε εὐρίσκετο ἔμπροσθεν πτωχῶν ἢ ἄλλων ἀδυνάτων καὶ ἀνυπερασπίστων ἀνθρώπων.

«Εἶσαι ἀνόητος, εἶπεν ἡ κυρία Μπάμμπλ, καὶ καλλίτερα θὰ ἔκαμεν ἂν ἐκρατοῦσες τὴν γλῶσσάν σου.

— Θὰ ἔκαμεν πολὺ καλλίτερα ἂν τὴν ἔκοβε πρὶν νὰ ἔλθῃ, ἂν δὲν εἰξεύρῃ νὰ ὀμιλῇ σιγαλῶτερα, εἶπεν ὁ Μῶνξ. Εἶναι λοιπὸν ἄνδρας σας;

— Αὐτός! ἄνδρας μου! ἐτραύλισεν ἡ οἰκονόμος ἀποφεύγουσα νὰ ποικριθῇ.

— Τὸ ὑπόπτεισα ὅταν ἤλθετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μῶνξ, ὃν δὲν διέλαθεν ὀργίλον βλέμμα, ὅπερ ἡ κυρία Μπάμμπλ ἐξηκόντισε κατὰ τοῦ συζύγου της. Τόσῳ τὸ καλλίτερον εὐρίσκω ὀλιγοτέραν δυσκολίαν νὰ διαπραγματευθῶ μὲ δύο πρόσωπα, ὅταν εἰξεύρω ὅτι καὶ τὰ δύο μίαν μόνον ἔχουσι θέλησιν. Καὶ διὰ νὰ σας δεῖξω πῶς δὲν χωρατεύω. . . : νὰ!

Καὶ ἐρευνήσας εἰς τὰ θυλάκιά του, ἐξήγαγε σακκιδίον τι ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος, ἐμέτρησεν εἴκοσι πέντε χρυσὰ νομίσματα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὰ ὤθησε πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναικός.

«Τώρα, εἶπε, μαζεύσατέ τα. Καὶ ὅταν περάσῃ

ἡ κατηραμένη αὐτὴ βροντῆ, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἐκραγῆ ἐπάνω ἀπὸ τὰς κεφαλὰς μας, τότε διηγηθῆτέ μου τί εἰξεύρετε.»

Ἡ βροντὴ ἠκούσθη πράγματι πλησιαιτάτα καὶ σχεδὸν ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν αὐτῶν. Ὅτε δ' ἔπαυσεν ἀντηχοῦσα, ὁ Μῶνξ ὕψωσε τὸ μέτωπον καὶ προσέκλινεν, ὅπως κάλλιον ἀκούσῃ τὴν διήγησιν τῆς γυναικός. Τὰ τρία πρόσωπα αὐτῶν ἠγγιζον σχεδὸν ἄλληλα, διότι ἀμφοτέροι μὲν οἱ ἄνδρες ἔκυπτον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπως εὐκρινέστερον ἀκούσωσιν, ἡ δὲ γυνὴ προσέκλινεν ἵνα δύνηται νὰ ὁμιλῇ ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Ἡ ἀμυδρὰ λάμψις τοῦ ἐκ τῆς ὀροφῆς κρεμαμένου φανοῦ ἐφώτιζε τὰς μορφὰς αὐτῶν, καταφανεστέραν ποιοῦσα τὴν ὠχρότητα καὶ τὴν πλήρη ἀνησυχίας ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας των. Τὰ πάντα περὶ αὐτοὺς ἦσαν βεβυθισμένα εἰς σκότος, καὶ βλέπων τις αὐτοὺς ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐκλάβῃ ὡς τρία φάσματα.

«Ὅταν ἡ γυναῖκα ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ὠνομάζαμεν γρηὰ Σώλλυ ἀπέθανεν, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, ἤμην μόνη με αὐτὴν.

— Καὶ δὲν ἦτο κάνεις ἄλλος μαζί σας; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ διὰ φωνῆς ὑποκόφου· μήπως ἦτο κάνεις ἀσθενὴς ἢ κάνεις παράφρων εἰς ἄλλο κρεβάτι; κάνεις ἐπὶ τέλους, ὁ ὁποῖος νὰ ἤμπορῇ νὰκούῃ ἢ νὰ καταλαμβάνῃ τίποτε;

— Οὐδὲ ψυχὴ, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ· εἴμεθα μόναι· ἐγὼ μονάχη ἤμην κοντὰ τῆς τὴν στιγμὴν ὅπου ἀπέθανε.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Μῶνξ, ἀτενίσας αὐτὴν προσεκτικῶς, ἐξακολούθησατε.

— Μοὶ ἔκαμε λόγον, ἐξηκολούθησεν ἡ οἰκονόμος, περὶ μιᾶς νέας, ἡ ὁποία ἐγέννησεν ἕν ἀρσενικὸν παιδί πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὅχι μόνον εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἴδιον κρεβάτι, ὅπου ἐμελλε νὰποθάνῃ ἡ ἀσθενής.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ Μῶνξ, με τρέμουνα χεῖλη. Ἀνάθεμα! . . . Πῶς τὰ φέρνει ὁ διάβολος νὰ ξεφανερώνονται εἰς τὸ τέλος ὅλα!

— Τὸ παιδί εἶναι αὐτὸ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα τοῦ εἶπετε χθὲς, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, ὑποδεικνύσα ἀμελῶς τὸν σύζυγόν τῆς· ἡ νοσοκόμος ἐκείνη ἔκλεψε τὴν μητέρα.

— Ἐν ὅσῳ ἀκόμη ἔζη; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ.

— Μετὰ τὸν θάνατόν τῆς, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ μετὰ τινος φρίκης. Ἐπῆρε ἀπὸ τὸ πτώμα τῆς μητρὸς, ἐκεῖνο ὅπου αὐτὴ τὴν παρεκάλεσεν εἰς τὴν τελευταίαν τῆς ὥραν νὰ το φυλάξῃ διὰ τὸ παιδί τῆς.

— Καὶ ἐκείνη τὸ ἐπώλησε! ἀνεκραύγασεν ὁ Μῶνξ ἀπελπῆς. Τὸ ἐπώλησε; ποῦ; πότε; εἰς ποῖον; πρὸ πόσου καιροῦ;

— Τὴν στιγμὴν ὅπου μετὰ μέγαν κόπον μοὶ ἔλεγεν ὅτι τὸ ἔκλεψεν, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, ἐπανεπέσεν εἰς τὸ κρεβάτι τῆς καὶ ἐξεψύχησε.

— Χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε; εἶπεν ὁ Μῶνξ

μανιώδης· εἶναι ψεῦμα, δὲν με γελοῦν ἐμέ. Θὰ εἶπε καὶ κάτι τι ἄλλο. Θὰ σας σκοτώσω καὶ τοὺς δύο ἂν χρειασθῇ, ἀλλὰ θὰ μάθω τί εἶπε.

— Δὲν ἐβγαλεν οὐδὲ γρῦ πλεόν, εἶπεν ἡ γυνὴ, ἥτις οὐδόλως ἐφάνη παραχθεῖσα ἐκ τῆς παραφορᾶς τοῦ ξένου, ἐν ᾧ τὸναντίον ὁ κύριος Μπάμμυπλ εἶχε κυριευθῆ ὑπὸ φόβου ὑπερβολικοῦ· ἀλλὰ μετὰ τὸ χέρι τῆς ἐπίασε τὸ φόρεμά μου, καὶ ὅταν εἶδα ὅτι ἦτο νεκρὰ προσπαθοῦσα νὰ βγάλω τὸ χέρι τῆς παρετήρησα πῶς ἐκράτει σφικτὰ ἐν παλαιὸν κομματί χαρτί.

— Καὶ τί εἶχεν αὐτὸ διπλωμένο; . . . ἠρώτησε διακόψας αὐτὴν ὁ Μῶνξ.

— Τίποτε ἀπολύτως, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ· ἦτο ἀπόδειξις τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου.

— Τίνος; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ.

— Θὰ σας τὸ εἶπω ἀργότερα, εἶπεν ἡ γυνὴ. Ὑποθέτω ὅτι εἶχε κρατήσει πολὺν καιρὸν τὸ κόσμημα μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ το ξεκάμῃ μετὰ μέγαν ὠφέλειαν, ἔπειτα τὸ ἐνεχυρίασε καὶ ἀναμένωνε κάθε χρόνον τὴν ἀπόδειξιν διὰ νὰ μὴ λήξῃ καὶ τὸ χάσῃ. Περίστασις φαίνεται δὲν παρουσιάσθη διὰ νὰ το ἀποσύρῃ, καὶ, καθὼς σὰς λέγω, ἀπέθανε κρατοῦσα εἰς τὸ χέρι τὸ χαρτί ἀκάθαρτον καὶ μεταχειρισμένον· ἡ προθεσμία ἔληγε μετὰ δύο ἡμέρας. Ἐσκέφθη ὅτι τὸ κόσμημα αὐτὸ κάμειαν ἡμέραν θὰ εἶχε ἀξίαν, καὶ τὸ ἐπῆρα.

— Ποῦ εὐρίσκεται τώρα; ἠρώτησε πάραυτα ὁ Μῶνξ.

— Ἐδῶ εἶναι,» ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ. Καὶ ὡς ἀνακουφισθεῖσα, διότι ἀπηλλάγη αὐτοῦ, ἔρριψε μετὰ σπουδῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης μικρὸν δερμάτινον σακκίδιον, μόλις χωροῦν ἐν ὠρολόγιον. Ὁ Μῶνξ ἤρπασεν αὐτὸ, καὶ μετὰ τρέμουσαν χεῖρα τὸ ἤνοιξε. Περιεῖχε δὲ μικρὰν χρυσοῦν μεταλλίαν μετὰ δύο βοστρύχων καὶ ἐνὸς δακτυλίου ἀρραβῶνος.

«Ἐχει μέσα χαραγμένον τὸ ὄνομα Ἀγγῆ, εἶπεν ἡ γυνὴ· οἰκογενειακὸν ὄνομα ἐλλείπει. Ἐπειτα ἔχει μίαν χρονολογίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἐνὸς ἔτους περίπου πρὸ τῆς γεννήσεώς τοῦ παιδιοῦ.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς τὸ περιεχόμενον τοῦ σακκιδίου.

— Ὅλα,» ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ.

Ὁ κύριος Μπάμμυπλ ἀνέπνευσεν, ἰδὼν μετὰ χαρᾶς ὅτι ἡ ἱστορία ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος τῆς καὶ εἰσέτι δὲν ἐγίνετο λόγος περὶ ἀποδόσεως τῶν εἰκοσι πέντε λιρῶν.

«Αὐτὰ εἶναι ὅλα ὅσα γνωρίζω περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς τὸν Μῶνξ μετὰ βραχεῖαν σιγὴν, καὶ δὲν θέλω νὰ εἰξεύρω περισσύτερα, αὐτὸ εἶναι πλέον ἀσφαλές. Ἀλλὰ ἡμπορῶ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μου ἐξηγήσητε δύο ζητήματα;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Μῶνξ, ἐκπλαγείς ὀπωσοῦν. Ἄν σου ἀπαντήσω ὁμῶς ἢ ὄχι εἶναι ζήτημα.

— Τότε τὰ ζητήματα γίνονται τρία, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ὁ κύριος Μπάμμυλ χάριν ἀστεϊσμοῦ.

— Αὐτὰ ἐπεριμένετε νὰ μάθετε ἀπὸ ἐμέ; ἠρώτησεν ἡ οἰκονόμος.

— Ναι, ἀπεκρίνατο ὁ Μῶνξ, καὶ τὸ ἄλλο ζήτημα;

— Περὶ τοῦ τί σκοπεύετε νὰ το κάμετε, καὶ ἂν ἠμπορεῖτε νὰ το μεταχειρισθῆτε ἐναντίον μου.

— Οὐδέποτε, ἀπεκρίνατο ὁ Μῶνξ οὔτε ἐναντίον σας οὔτε ἐναντίον μου. Νά! Κυττάξατε, ἀλλὰ νὰ κάμετε βῆμα διότι εἴσθε χαμένοι.»

Ταῦτα εἰπὼν παρεμέρισεν αἴφνης τὴν τράπεζαν καὶ τραβήξας ἓνα σιδηροῦν κρίκον ἀνοιξεν εὐρεῖαν καταπακτὴν ἀκριβῶς ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ κυρίου Μπάμμυλ, ὅστις ὠπισθοδρόμησεν ὀλίγα βήματα ἐντρομος.

«Κυττάξατε εἰς τὸ βάθος, εἶπεν ὁ Μῶνξ καταβιάζων τὸν φανὸν εἰς τὸ βάραθρον ἠμποροῦσα νὰ σας κρημνίσω εὐκολώτατα, ἂν ἤθελα, ὅτε ἐκάθησθε ἐπάνω.»

Ἐνθαρρυνθεῖσα οὕτως ἡ οἰκονόμος ἐπλησίασεν εἰς τὸ χεῖλος τῆς καταπακτῆς, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κύριος Μπάμμυλ, ὑπὸ περιεργίας κινούμενος, ἐτόλμησε νὰ κάμῃ τὸ αὐτό. Τὸ ὀρηκτικὸν τοῦ ποταμοῦ ρεῦμα, αὐξήθην διὰ τῆς βροχῆς, ἐρόλθει εἰς τὸ βάθος τοῦ βαραθροῦ, ὁ δὲ ῥόθος αὐτοῦ κατέπνιγε πάντα ἄλλον κρότον. Ἵπῃρχεν ἄλλοτε ἐκεῖ εἰς μύλος, τὸ δὲ περὶ τὸν παλαιὸν αὐτοῦ τροχὸν ἀφρίζον ρεῦμα, μὴ ἀναχαιτιζόμενον ὑπὸ τόσῳ ἀσθενῶν κωλυμάτων, ἐξώρμει ἐκείθεν μετὰ μείζονος δυνάμεως.

«Ἐὰν ἐρρίπτετο τὸ σῶμα ἀνθρώπου εἰς τὸ ρεῦμα αὐτὸ, ποῦ θὰ εὐρίσκετο κῆριον τὸ πρῶτ; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ, περιάγων τὸν φανὸν κατὰ παντοίας διευθύνσεις ὅπως φωτίσῃ τὸ ζοφερὸν ἐκεῖνο φρέαρ.

— Δώδεκα μίλια μακρὰν καὶ κατακομματιασμένον, ἀπεκρίνατο ὁ Μπάμμυλ ἐπὶ μόνῃ τῇ ιδέᾳ ταύτῃ φρικιάσας.

Ἐκεῖ ὁ Μῶνξ ἐξήγαγε τοῦ κόλπου του τὸ μικρὸν δέμα, ὅπερ ἐν σπουδῇ εἶχε κρύψει, προσέδωκεν αὐτὸ στερεῶς εἰς τεμάχιον μολύβδου, ἐκεῖ που πλησίον εὐρεθέντος, καὶ τὸ ἔκριψεν εἰς τὸ βαραθρον. Ἐπεσε τοῦτο κατ'εὐθείαν, ἠκούσθη ἀσθενὴς κρότος αὐτοῦ πεσόντος εἰς τὸ ρεῦμα, ὅπερ παρέσυρεν αὐτό.

Καὶ οἱ τρεῖς προσεῖδον ἀλλήλους, καὶ ἐφάνησαν ὡς ἀνακουφισθέντες ἐκ μεγάλου βάρους.

«Ἐτελείωσεν! εἶπεν ὁ Μῶνξ κλείσας τὴν καταπακτὴν ἂν ἡ θάλασσα ἀποδίδει τοὺς εἰς τὰ βῆθη τῆς νεκροῦς, καθὼς λέγουν τὰ βιβλία, φυλάττει ὁμῶς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον, καὶ

κατὰ συνέπειαν αὐτὸ τὸ κολοκύθι. Δὲν ἔχομεν ἄλλο τίποτε νὰ εἰπούμε, ὥστε δυνάμεθα νὰ διακόψωμεν τὴν εὐχάριστον αὐτὴν συνέντευξιν.

— Μετὰ πάσης χαρᾶς, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ κύριος Μπάμμυλ, ἀνοίκειον δεικνύων ζῆλον.

— Ἐλπίζω πῶς θὰ βάλετε κλειδί εἰς τὴν γλῶσσάν σας, εἶπεν ὁ Μῶνξ ἀπειλητικῶς. Ὅσω διὰ τὴν γυναῖκά σας, εἶμαι βέβαιος περὶ αὐτῆς.

— Ἐχετε πεποίθησιν εἰς ἐμέ, νέε μου, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπάμμυλ λίαν εὐγενῶς, διευθυνόμενος μετὰ πολλῶν ὑποκλίσεων πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀναβάθρας; εἶναι τὸ συμφέρον ὅλων μας, νέε μου, καὶ ἐνοεῖτε, εἶναι καὶ ἰδικόν μου συμφέρον, κύριε Μῶνξ.

— Χαίρω πολὺ διὰ λογαρισμὸν σου νὰ σε ἀκούω νὰ ὀμιλῆς τοιουτοτρόπως, παρετήρησεν ὁ Μῶνξ. Ἀνάψατε τὸ φανάρι σας καὶ ξεκουμπισθῆτε τὸ γρηγορώτερον!»

Εὐτυχῶς ἡ σύστασις αὕτη ἐπῆλθεν ἐν καιρῷ, διότι ἂν ἄλλην μίαν ὑπόκλισιν καὶ ἐν ἀκόμῃ βῆμα ἔκαμνε πρὸς τὰ ὀπίσω ὁ κύριος Μπάμμυλ, θὰ κατεκρημνίζετο ἀφεύκτως εἰς τὸ κάτω πάτωμα, διότι ἐλάχιστον ἀπέιχε τῆς ἀναβάθρας. Ἦναψε τὸ φανάριόν του ἀπὸ τὸ τοῦ Μῶνξ, καὶ μὴ στέργων κατ'ἐλάχιστον νὰ παρατείνῃ τὴν συνδιάλεξιν, κατέβη ἐν σιγῇ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του. Ὁ Μῶνξ προεχώρησε τελευταῖος πάντων, ἀφ'οὗ προηγουμένως ἔστη ἐπὶ τῶν βαθμίδων, ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἠκούετο ἄλλος κρότος, ἐκτὸς τοῦ τῆς κρουνηδὸν καταπιπτούσης βροχῆς καὶ τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ.

Διῆλθον οὕτω τὸ ἰσόγειον βραδέως καὶ μετὰ προσυλάξεως, διότι ὁ Μῶνξ ἐφοβεῖτο καὶ τὴν ἰδιάν σιαν, ὁ δὲ Μπάμμυλ κρατῶν πολὺ χαμηλὰ τὸν φανὸν, οὐ μόνον μετὰ πολλῆς ἐβιάζετο προσοχῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ βῆμά του ἦτο κοῦφον, πρᾶγμα παραδοξότατον δι' ἄνδρα ὡς οὗτος εὐσακον. Ἄλλ' ἐφοβεῖτο μὴ ὑπῆρχον πανταχοῦ κρύφιοι καταπακταί. Ὁ Μῶνξ ἤνοιξεν ἀθορύβως τὴν θύραν δι' ἧς εἰσῆλθον, ἀντεχαιρέτισεν αὐτοὺς δι' ἀπλῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς, καὶ τὸ ἔλθιον ζεῦγος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ἐν μέσῳ τοῦ σκότους καὶ τοῦ βορβόρου.

Μόλις οὗτοι ἐξῆλθον, καὶ ὁ Μῶνξ, ἀκατανίκητον αἰσθανόμενος ἀποστροφὴν πρὸς τὴν μοναξίαν, προσεκάλεσε παῖδά τινα, ὅστις ἔμενε κεκρυμμένος ἐκεῖ πὸν κάτω, καὶ προπορευομένου τούτου μὲ τὸν φανὸν ἀνὰ χεῖρας, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ'

Ἐν ᾧ ὁ ἀγαγῶστης ἀνευρίσκει γνωστότατα αὐτῷ ἔντιμα ὑποκείμενα, καὶ θὰ μᾶθῃ τὴν μεταξὺ τοῦ Μῶνξ καὶ τοῦ Ἰουδαίου σχεδιασθεῖσαν ἀξιόλογον σχεωσίαν.

Δύο ὥρας περίπου πρὸ τῆς συνεντεύξεως, ἦν

άνωτέρω διηγήθημεν, ἐξυπνήσας δ κύριος Οὐίλιαμ Σάικς ἠρώτησε τί ὥρα εἶναι.

Τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου Σάικς δὲν ὠμοιάζε μὲ ἐκεῖνο, ἐν ᾧ κατόκει πρὸ τῆς εἰς Τσέρτσοῦ ἐκδρομῆς, ἀν καὶ ἐκεῖτο ἐν τῇ αὐτῇ συνοικίᾳ καὶ οὐ μακρὰν τοῦ παλαιοῦ οἰκῆματος. Ἦτο δὲ στενὸν καὶ ἀθλίως ἐσκευασμένον, δεχόμενον τὸ φῶς ἐξ ἑνὸς ἐν τῇ στεγῇ φεγγίτου, ἐξ οὗ ἐφαινετο ἡ ὁδός. Ἐν γένει τὰ πάντα ἐδείκνυον ὅτι ὁ ἀξιόλογος ἐκεῖνος ἀνὴρ ὑπέστη ἀποτυχίας πολλάς. Ἐπιπλα τὸ δωμάτιον ὀλίγιστα εἶχε καὶ ἄθλια, καὶ παντελῆς ὑπῆρχεν ἔλλειψις καὶ τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων τὰ πάντα ἐμαρτύρουν μεγάλην στενοχωρίαν καὶ δυστυχίαν, ἅτινα ἐν ἀνάγκῃ, ἐλλείψει ἄλλων ἀποδείξεων, ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ ἡ ὄψις ἀπλῶς τῆς ὠχρᾶς καὶ κατίσχνου φυσιογνωμίας αὐτοῦ τοῦ κυρίου Σάικς.

Ὁ κακοῦργος ἐκεῖτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης, περιτετυλιγμένος δίκην κοιτανίτου διὰ τοῦ μεγάλου λευκοῦ του ἐπενδύτου. Ἡ νεκρική ὠχρότης αὐτοῦ, ὁ ῥυπαρὸς νυκτικὸς σκοῦφος καὶ ὁ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀξέριστος πῶγων, καθίστων αὐτὸν ἔτι μᾶλλον ἀποτρόπαιον. Ὁ κίων ἐκάθητο πλησίον τοῦ κυρίου του, ὅτε μὲν θεωρῶν περιλύπως αὐτὸν, ὅτε δὲ ἀνατείνων τὰ ὄψα καὶ ὑποκόφως γρυλλίζων ἅμα ἤκουε τὸν ἐλάχιστον κρότον ἐν τῇ ὁδῷ ἢ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Πλησίον τοῦ φεγγίτου ἐκάθητο γυνή, μετὰ ζέσεως ἀσχολουμένη εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν παλαιοῦ ὑπενδύτου, ἀποτελοῦντος μέρος τῆς ἐνδυμασίας τοῦ κακοῦργου· τοσοῦτ' ἢ ἦτο αὐτῇ ὠχρὰ καὶ ἐξησθενημένη ἐκ τῶν ἀγρυπνιῶν καὶ τῶν στέρησεων, ὥστε ἐξ οὐδενὸς ἄλλου θ' ἀνεγνωρίζε τις αὐτὴν ὡς τὴν Νάνσου, ἢ μόνον ἐκ τῆς φωνῆς, δι' ἧς ἀπεκρίνατο εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Σάικς.

«Ἐπτά ὥραι ἐσήμαναν, εἶπε. Πῶς εἶσαι ἀπόψε, Σάικς;

— Ἀδύνατος ἴσον παιδί, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς βλασφημῶν. Ἐλα ἐδῶ δός μου τὸ χέρι σου νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὸ ἀναθεματισμένο αὐτὸ κρεβάτι, ἀδιάφορον πῶς.»

Ἡ ἀσθένεια δὲν ἐμετρίασε τὴν βιαιότητα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Σάικς, διότι ὅτε ἡ νεᾶνις ἐβοήθησεν αὐτὸν νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ καθίσῃ εἰς ἕν κάθισμα, ὑπεντοθόρυσσε κατάρως τινὰς κατὰ τῆς ἀδεξιότητος αὐτῆς καὶ τὴν ἐκτύπησε.

«Τί κλαουνίζεις τώρα; εἶπεν ἔλα, μὴν κάθῃσαι αὐτοῦ καὶ μὲ σκοτιζῆς. . . Ἄν δὲν ἔξερῃς τίποτε καλλίτερον νὰ κάμῃς, ξεμπερδεύε γρήγορα. . . ἀκούς;

— Σὲ ἀκούω, ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις, ἀποστρέψασα τὸ πρόσωπον καὶ προσπαθήσασα νὰ γελάσῃ. Τί σου κατέβη πάλι ἀπόψε ἔς τὸ νοῦ, Μπίλ;

— ὦ, ὦ! μοῦ ἄλλαξες χαβᾶ, εἶπεν ὁ Σάικς ἰδὼν δάκρυα ὑποτρέμοντα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Νάνσου καὶ κάμεις καλά.

— Μήπως ἐννοεῖς μὲ αὐτὸ πῶς ἔχεις σκοπὸ νὰ με κακομεταχειρισθῆς ἀπόψε, Μπίλ, εἶπεν ἡ νεᾶνις, ἐπιθεῖσα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ κακοῦργου.

— Διατί ὄχι; εἶπεν οὗτος.

— Τόσαις νύκτες τώρα, εἶπεν ἡ Νάνσου μετὰ παραπόνου, καθιστῶντος γλυκεῖαν τὴν φωνὴν αὐτῆς, τόσαις νύκτες ἀγρυπνῶ εἰς τὸ προσκέφαλόν σου καὶ σε περιποιοῦμαι ἴσον μικρὸ παιδί, καὶ πρώτη φορὰ τώρα μὲ κακομεταχειρισθῆς καὶ ἂν το ἐσυλλογίζεσο αὐτὸ δὲν θά το ἔκαμνες, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Ἐλα, ἔλα, ὁμολόγησε πῶς δὲν θά το ἔκαμνες.

— Ἐ, καλά, ὄχι, δὲν θά το ἔκαμνα, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς. Ὁ διάβολος νὰ με πάρῃ! νὰ, αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο κορίτσι πάλι ἤρχισε τὰ κλαύματα!

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν αὐτῇ πεσοῦσα ἐφ' ἑνὸς καθίσματος· μὴ δίνῃς προσοχὴ, θά περάσῃ γρήγορα.

— Τί θά περάσῃ γρήγορα; ἠρώτησεν ὁ Σάικς διὰ τοῦ συνήθους ἀποτόμου τρόπου του· τί παλαβομάρα πάλι σοῦ κατέβη ἔς τὸ κεφάλι; Ἐλα, σῆκω ὀρθή, κουνήτου, καὶ μὴ με κάμῃς νὰ χάνω τὴν ὑπομονή μου μὲ ταῖς γυναικειαῖς κουταμάραις σου!

Ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιστάσει ἡ παρότρυνσις αὐτῆ καὶ ὁ τόνος δι' οὗ ἐλέχθη, θά ἐπετύγχανον τοῦ σκοποῦ· ἀλλ' ἡ νεᾶνις, ἥτις ἦτο κατεξηνητημένη καὶ ἐστερεῖτο καθ' ὀλοκληρίαν δυνάμειον, ἀνέκλινε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ νώτου τῆς καθέδρας καὶ ἐλιποθύμησε προτοῦ νὰ προφθάσῃ ὁ κύριος Σάικς νὰ προσθέσῃ καὶ τὰς βλασφημίας, δι' ὧν συνείθιζε νάρτη τὰς ἀπειλάς του ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν. Ἀγνοῶν δὲ τί νὰ ποιήσῃ εἰς τοιαύτην ἀπρόοπτον ἀντίρρησην κατὰ τῶν ἀπειλῶν του, προσέτρεξε κατὰ πρότον εἰς μερικὰς βλασφημίας, ἀλλ' ἰδὼν ὅτι ὁ τρόπος οὗτος τῆς περιποιήσεως οὐδαμῶς ὠφέλει τὴν πάσχουσαν, ἐπεκαλέσατο βοήθειαν.

«Τί τρέχει λοιπὸν, φίλε μου; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος ἀνοίξας τὴν θύραν.

— Τήραξε ἐκεῖ καὶ φρόντισε διὰ τὸ κορίτσι! εἶπεν ὁ Σάικς μετ' ἀνυπομονησίας, ἀντὶ νὰ κάθῃσαι αὐτοῦ νὰ πολυλογῆς καὶ νὰ μου ζαρώνῃς τὴν μούρη σου.»

Ὁ Φείγγιν, ἐκπέμφας κραυγὴν ἐκπλήξεως, ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὴν Νάνσου, ἐν ᾧ ὁ Τζῶν Ντῶκινς (ὁ καὶ ἄλλως καλούμενος Ἀπανωλαδιάς), ὅστις εἶχεν εἰσέλθει κατόπιν τοῦ σεβασμίου φίλου του, ἀπέθηκε κατὰ γῆς δέμα τι ὄπερ ἔφερε, καὶ ἀρπάσας μίαν φιάλην ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ κυρ Τσάρλυ Μπέιτς, ὅστις ἤρχετο ὀπισθέν του, ἐξεπωμάτισεν αὐτὴν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ διὰ τῶν ὀδόντων του, ὅπως ἐγγύση μέρος τοῦ περιεχομένου ἐν αὐτῇ ποτοῦ εἰς τὸ στόμα τῆς ταλαιπώρου κόρης, ἀφ' οὗ ὁμως προηγου-

μένως διὰ νὰ μὴ κάμη λάθος καὶ χύση ἄλλο ἀντ' ἄλλου ἔπιεν αὐτὸς πρῶτος ὀλίγον.

«Ἀέρισέ την μὲ τὸ φυσηρὸν, Τσάρλυ, εἶπεν ὁ κύρ Ντώκινς· καὶ σὺ, Φείγγιν, κτύπα της τὰ χέρια, καὶ ὁ Μπίλ ἄς τῆς ξεσφίγξῃ τὰ φορέματα.»

Αἱ προσπάθειαι πάντων δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐπενέγκωσι τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, διότι πάντες κατέγιναν μετὰ μεγάλης σπουδῆς καὶ ζήλου, ἰδίως μάλιστα ὁ κύρ Μπέιτς, εἰς ὃν εἶχεν ἀνατεθῆ τὸ διὰ τοῦ φυσητηρίου ἀέρισμα, ὅπερ ἐθεώρησεν ὡς διασκεδαστικώτατον ἀστεισμόν. Ἡ νεάνις βαθμηδὸν συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν, ἐπλησίασε συρομένη εἰς ἓν κἀθισμα πλησίον τῆς κλίνης, καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της μεταξὺ τῶν προσκεφαλαίων, ἀφείσα τὸν Σάικς νὰ ἐρωτᾷ μετ' ἐκπλήξεως τοὺς προσελθόντας πῶς ἦλθον τόσο ἀπροσδοκῆτως.

«Ποὺς κακὸς ἄνεμος σὰς ἔρριξεν ἐδῶ ; ἠρώτησε τὸν Φείγγιν.

— Δέν μας ἔφερε κακὸς ἄνεμος, ἀγαπητέ μοι, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος· διότι οἱ κακοὶ ἄνεμοι δὲν φέρουν τίποτε καλὸν, καὶ ἐγὼ σὰς ἔφερα κάτι τι, τὸ ὅποιον θὰ σὰς χαροποιήσῃ. Ἀπανωλαδιᾶ, φίλε μου, ἄνοιξε τὸ δέμα, καὶ δὸς εἰς τὸν Μπίλ ὅλα ἐκεῖνα διὰ τὰ ὅποια ἐξωδούσαμεν ὅσα χρήματα εἶχαμεν σήμερα τὸ πρωτ'.

Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ὑπήκουσε καὶ ἔλυσε τὸ δέμα, ἀρκοῦντας ὃν ὀγκῶδες καὶ περιτετυλιγμένον διὰ παλαιοῦ τραπεζομανθῆλου. Ἀκολούθως ἔν πρὸς ἓν παρέδιδε τὰ περιεχόμενα εἰς τὸν κύρ Μπέιτς, ὅστις ἀπέθετεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐκθειάζων τὴν ποιότητα καὶ τὴν σπανιότητα αὐτῶν.

«Τήραξε, Μπίλ, μία κρεατόπηττα ἀπὸ κουνέλια! ἀνεφώνησεν ἐκτυλίξας μέγαν πλακοῦντα· τί τρυφερά καὶ νόστιμα κρέατα, ποῦ καὶ τὰ κόκαλα λυώνουν ὅταν τὰ μασσᾷς, καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τα βγάλῃς· μισὴ λίτρα πράσινο τσάι, καλὸ καὶ δυνατὸ, καὶ ζάχαρι, καὶ ψωμάκια ὀρεκτικά· τυρὶ τοῦ Γκλότσεστερ πρῶτης. . . καὶ κοντὰ ἔς τὰ ἄλλα τί θὰ εἶπῃς καὶ δι' αὐτό.»

Συγχρόνως δὲ εἰς τὸ τέλος τοῦ πανηγυρικοῦ του, ὁ Μπέιτς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ εὐρέος θυλακίου του μεγάλην φιάλην οἴνου ἐρμητικῶς πεπωμασμένην, ἐν ᾧ ὁ κύριος Ντώκινς ἐπλήρωσεν ἓν ποτήριον ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἄλλῃ φιάλῃ ἦν αὐτὸς ἔφερε περιεχομένου ποτοῦ, ὅπερ ὁ ἐν ἀναρρώσει διατελὼν Σάικς ἔπιεν ἄνευ ἐνδοιασμοῦ ἀμυστί.

«Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ Ἑβραῖος, προστρέθων τὰς χεῖρας μετ' εὐαρεσκείας· ὅλα θὰ ἴπανε πρίμα τώρα, Μπίλ, ὅλα θὰ ἴπανε πρίμα.

— Ὅλα θὰ ἴπανε πρίμα! ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς· εἶχα τὸν καιρὸν νὰ ἴπω πρίμα ἑκατὸ φοραὶς ἔς τὸν ἄλλον κόσμον προτοῦ νάλλθῃτε νὰ με βοηθήσητε. Εἶναι πράγμα αὐτό, γεροκακούργε, νάφινῃς ἓναν ἄνθρωπον εἰς αὐτὴν τὴν

κατάστασιν περισσότερον ἀπὸ τρεῖς ἐβδομάδας!

— Τὸν ἀκούετε; εἶπεν ὁ Ἑβραῖος πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὑψώσας τοὺς ὤμους. Καὶ ἡμεῖς ὅπου τοῦ ἐφέραμε τόσῳ ὥραϊα πράγματα!

— Δὲν παραπονοῦμαι δι' αὐτό, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Σάικς, πρᾶυθνεὶς ὀλίγον ὅτε ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἀλλὰ πῶς ἠμπορεῖτε νὰ δικαιολογηθῆτε, ποῦ μὲ ἀφήσατε τόσον καιρὸν ἐδῶ ἄρρωστον, καὶ χωρὶς νάχω μὲ τί νὰ κάψω τὴν γλῶσσά μου, καὶ δὲν σὰς ἔμελλε καθόλου, ὡς νὰ ἤμουν ὅταν αὐτὸ τὸ σκυλί! Δίωξέ το, Τσάρλυ.

— Δὲν εἶδα ποτέ μου πονηρότερον σκυλί, εἶπεν ὁ κύρ Μπέιτς ἐκτελὼν τὴν διαταγὴν τοῦ Σάικς. Σοῦ μυρίζεται τὰ φαγητὰ καὶ τρέχουν τὰ σάλια του.

— Σκάσε! ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς πρὸς τὸν σκύλον, γρυλλίζοντα ὑποκάτω τῆς κλίνης ὅπου ἐκρύβη. Τὸ λοιπὸν, γερομασκαρά, τί δικαιολογία εἶχες;

— Ἐλεῖπα ἀπὸ τὸ Λονδίνον περισσότερον ἀπὸ μίαν ἐβδομάδα, ἀγαπητέ μου, ἀπεκρίνατο ὁ Ἑβραῖος.

— Καὶ τῆς ἄλλαις δεκαπέντε ἡμέραις; ἠρώτησεν ὁ Σάικς. Διατί μ' ἐγκατελείψατε μονάχον εἰς τὸ στρώμά μου, ὅταν ποντίκι εἰς τὴν τρύπα του;

— Δὲν ἠμποροῦσα νὰ κάμω ἄλλοιῶς, Μπίλ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος. Δὲν θέλω νὰ εἶπω περισσότερα ἐμπροστὰ εἰς ἄλλους, ἀλλὰ σοῦ λέγω πῶς δὲν ἠμποροῦσα νὰ κάμω ἄλλοιῶς, σοῦ τὸ βεβαιῶνω εἰς τὴν τιμὴν μου.

— Μὲ βεβαιῶνεις ἔς τί; ἀνεκραύγασε βροντοφώνως ὁ Σάικς μετὰ μεγίστης περιφρονήσεως. Παιδιὰ, κόψτε μου ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν κρεατόπηττα, διὰ νὰ ἴπῃ κάτω αὐτὸ ποῦ ἄκουσα. Θὰ με πνίξῃ.

— Μὴ συγχίζεσαι, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος ταπεινῶτατα. Δὲν σ' ἔλπισμόνησα καθόλου, Μπίλ, οὔτε μίαν στιγμὴν, μὲ ἀκοῦς;

— Ὡ βέβαια, μ' ἐσυλλογίσθης, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς, πικρῶς μειδιῶν. Ἐν ᾧ ἐπαράδερνα εἰς τὸ στρώμά μου μὲ θέρμη καὶ κρουάδας, τοῦ λόγου σου δὲν ἔπαυες νὰ σχεδιάζῃς ἐπιχειρήσεις· καὶ ὁ Μπίλ ἔπρεπε νὰ κάμη τοῦτο, ὁ Μπίλ νὰ κάμη ἐκεῖνο καὶ τόσα ἄλλα, ὅταν σηκωθῇ ἔς τὸ πόδι, καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ τίποτε· χωρὶς αὐτὸ τὸ κορίτσι, θὰ τα εἶχα κακαρώσει.

— Ἐ, λοιπόν! Μπίλ, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, σπεύσας νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς τελευταίας φράσεως τοῦ Σάικς. Χωρὶς αὐτὸ τὸ κορίτσι λέγεις; Καὶ αὐτὸ τὸ κορίτσι ποῖος ἄλλος σοῦ τὸ ἐπρομήθευσε παρὰ ἐγώ;

— Ὅσο δι' αὐτό, εἶναι ἀλήθεια! εἶπεν ἡ Νάνσυ πλησιάσασα ταχέως. Ἐλα, ἀρκοῦν πλέον αὐτὰ! Ἄς τελειώσωμεν!

Διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Νάνσυ ἡ συνομιλία

ἔλαβεν ἄλλην τροπὴν. Οἱ παῖδες, ὑπέκρινοντες εἰς ἀδιόρατον νεῦμα τοῦ Ἑβραίου, προσήνεγκον αὐτῇ νὰ πῆρ, ἀλλ' αὕτη δὲν ἔπικε κατὰ κόρον. Ὁ Φείγγιν, προσποιούμενος ἀσυνήθη φαιδρότητα, διεσκεδάσεν ὀπωσοῦν τὴν δυσαρέσκειαν τοῦ κυρίου Σάικς, ὑποκρινόμενος ὅτι ἐξελάμβανε τὰς ἀπειλὰς του ὡς ἀστεῖσμούς διασκεδαστικωτάτους, καὶ ἐγκαρδίως γελῶν διὰ μίαν ἢ δύο βαναύσους ἀστειότητας, ἃς οὗτος μετ' ἐπανειλημμένας σπονδάς εὐηρεστήθη νὰ κάμῃ.

«Ὅλα αὐτὰ εἶναι καλὰ καὶ ἅγια, εἶπεν ὁ Σάικς· ἀλλὰ πρέπει νὰ μου δώσετε παράδες ἀπόψε.

— Δὲν ἔχω ἀπάνω μου λεπτὸ, Μπίλ, λεπτὸ τσακισμένο, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος.

— Τότε θὰ ἔχῃς ἀρκετὰ εἰς τὸ ἴσπιτι, εἶπεν ὁ Σάικς, καὶ πρέπει νὰ μου δώσης μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ.

— Εἰς τὸ ἴσπιτι! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος ἀνατείνας τὰς χεῖρας· δὲν ἔχω οὔτε ὅσα ἀρκοῦν διὰ νὰ...

— Δὲν εἰξεύρω πόσα ἔχεις, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Σάικς, καὶ σὺ ὁ ἴδιος μάλιστα δὲν θὰ καλοξεύρῃς, γιὰτὶ πολὺς καιρὸς χρειάζεται ὅσῳ ποῦ νὰ μετρηθοῦν ὅλα. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἀδιάφορον· μὴ χρειάζονται χρήματα, καὶ ἀπόψε μάλιστα.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπε στένων ὁ Ἰουδαῖος. Θὰ στεῖλω ἀμέσως τὸν Ἀπανωλαδιᾶν.

— Νὰ τὸν ἀφήσῃς τὸν Ἀπανωλαδιᾶν νὰ κάθεται ἡσυχος, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Σάικς. Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἔξευρε νὰ τα φέρῃ ὅλα ἔς τὴν ἀπανωλαδιᾶ· ἂν τὰ πάρῃ εἰς τὰ χεῖρα του, ἤμπορεῖ νὰ λησμονήσῃ νὰ ἔλθῃ, ἢ νὰ χαθῇ εἰς τὸν δρόμον, ἢ νὰ πέσῃ εἰς κἀνένα δόκανο, καὶ ὅλα αὐτὰ ἐπίτηδες διὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῇ νὰ πλάσῃ προφάσεις. Τοὺς παράδες διὰ μεγαλειτέραν ἀσφάλειαν θὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς πάρῃ ἀπὸ τὴν λυκοφωλιά σου ἢ Νάνσυ, καὶ ὅσῳ νὰ γυρίσῃ ἐγὼ θὰ το πάρω κομματάκι δίπλα ἐδῶ.»

Μετὰ πολλὰς συζητήσεις καὶ διαπραγματεύσεις, ὁ Ἰουδαῖος περιέκοψε τὸ ζητηθὲν ποσὸν ἀπὸ πέντε λιρῶν στερλινῶν εἰς τρεῖς λίρας, τέσσαρα σελίνια καὶ ἕξ πέννας, ποιῶν φρικτοὺς ὄρκους ὅτι μόνον δεκαοκτὼ πένναι ἐναπελείποντο αὐτῷ. Ὁ κύριος Σάικς ἔκαμε τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἀφ' οὗ ἦτο ἀδύνατον νὰ λάβῃ πλείοτερα, ἤρκειτο κατ' ἀνάγκην εἰς τὸ ὄρισθὲν ποσόν, καὶ ἡ Νάνσυ ἠτοιμάσθη νὰ κολούθησιν τὸν Ἰουδαῖον μετὰ τῆς οἰκίας του, ἐν ᾧ οἱ δύο παῖδες ἔτακτοποιοῦν τὰς ζωτροφίας ἐν τῷ ὀψοφυλακείῳ. Ὁ Ἰουδαῖος ἀπεχαιρέτισε τὸν ἐπιστήμιον καὶ ἀφωσιωμένον φίλον του, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ οἶκόν του μετὰ τῆς Νάνσυ καὶ τῶν δύο παιδῶν, ὁ δὲ κύριος Σάικς, ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης του ἠτοιμάζετο νὰ κοιμηθῇ ἀναμένων τὴν ἐπάνοδον τῆς νεάνιδος.

Ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Ἰουδαίου εὔρον τὸν Τω-

βίαν Κράκιτ καὶ τὸν κύριον Τσίτλιγκ χαρτοπαικτοῦντας. Ὁ κύριος Τσίτλιγκ ἔχασεν, ὡς ἔκαστος ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ, καὶ τὴν δεκάτην πέμπτην παρτίδα μετὰ τοῦ δεκάτου πέμπτου καὶ τελευταίου ἐξαπένητον νομίσματός του, ὅπερ διεσκεδάσε τὰ μέγιστα τοὺς νέους φίλους του. Ὁ δὲ κύριος Κράκιτ ἐντραπέει, διότι οὕτως ἀπρόόπτως κατελήφθη παίζων μετὰ ἄντος πολλῶ κατωτέρου αὐτοῦ κατὰ τε τὴν θέσιν καὶ τὰ διανοητικὰ πλεονεκτήματα, ἔχασμῆθη, ἠρώτησε τί κάμνει ὁ Σάικς, καὶ ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του, ἐτοιμαζόμενος νὰπέλθῃ.

«Δὲν ἤλθε κανεὶς, Τώμπυ; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Ψυχὴ! ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Κράκιτ, ἀνυψώσας τὸ περιλαίμιόν του. Βαργέστησα νὰ περιμένω. Ἀκριβὰ ἔπρεπε νὰ με πληρώσῃς, Φείγγιν, ποῦ σοῦ ἐφύλαγα τόσην ὥρα τὸ ἴσπιτι. Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ, ἐπαλάβωσα ἴσπιν ἔνορκος, καὶ θὰ το ἔρριχνα βαρεῖά ἔς τὸν ὕπνον, ὅπως ἔκανα ἔς τὴν Νηουγκαίητ, ἂν δὲν τοῦ ἔκανα τὴν χάριν αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ νὰ παίξω ὀλίγον μαζί του καὶ νὰ το διασκεδάσω. Ἔσκασα περιμένοντας, λόγον τιμῆς.»

Ὁ κύριος Τωβίας Κράκιτ, μετὰ τὰς ἱερεμιάδας ταύτας, συνέλεξε τὰ κέρδη του, τὰ ἔρριψε περιφρονητικῶς εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ὑπενδύτου του, θεωρῶν τρόπον τινὰ τόσῳ μικρὰ πράγματα ἀνάξια ἀνθρώπου τῆς τάξεώς του, καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοσαύτης κομψότητος καὶ εὐπρεπείας βαδίζων, ὥστε ὁ κύριος Τσίτλιγκ, καὶ οὐ μετὰ προσοχῆς ἐθεώρει τοὺς πόδας καὶ τὰ ὑποδήματα αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ τα βλέπῃ, διεκήρυξεν εἰς τὴν συντροφίαν, ὅτι δὲν ἐνόμιζε πῶς ἦτο ἀκριβὰ ἀντὶ δεκαπέντε μόνον ἐξαπένητων διὰ πᾶσαν συνέντευξιν νὰ σχετισθῆ τις μετὰ τοιοῦτου προσώπου, καὶ ὅτι οὐδὲ κἂν ἐσυλλογίζετο ὅσα ἔχασε.

«Κούκκου σου! ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Μπίτς, εἰς ὃν ἡ τοιαύτη ὁμολογία ἐφάνη κατ' ὑπερβολὴν ἀστεία. Μωρὸ, τί ψημάρνι² εἶσαι, καυμένε Τώμυ.

— Δὲν εἶμαι καθόλου ψημάρνι, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Τσίτλιγκ. Ἔ, Φείγγιν;

— Εἶσαι καθὼς πρέπει παλληκάρι, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, κτυπήσας αὐτὸν θωπευτικῶς διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὸν ὄμρον, ἐν ᾧ συγχρόνως ἔκλινε τὸ μάτι εἰς τοὺς ἄλλους τοῦ μαθητάς.

— Καὶ ὁ κύριος Κράκιτ εἶναι σπουδαῖον ὑποκείμενον, ἢ ὄχι, Φείγγιν; ἠρώτησεν ὁ Τώμυ.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ; βέβαια, ἀγαπητέ μου, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος.

— Καὶ δὲν εἶναι μεγάλη τιμὴ νὰ κάμῃ κανεὶς τὴν γνωριμίαν του, ἢ ὄχι, Φείγγιν; ἐξηκολούθησεν ἐρωτῶν ὁ Τώμυ.

1. Εὔγε, μυκτηριστικῶς.

2. Θῦμα ἐν χαρτοπαιγνίῳ.

— Καὶ θέλει ῥώτημα ; ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος ἄφρονέ τους αὐτοὺς, ἄς λένε. Δὲν βλέπεις ὅπου ζηλεύουν γιὰ τὴν δὲν ἔχει μὲ αὐτοὺς σχέσιν, ὅπως μὲ σέ ;

— Ἄ! ἀνεφώνησε θριαμβευτικῶς ὁ Τῶμ, αὐτὸ εἶναι. Μοῦ τὰ ἐπάστρεψε ὅλα ὅσα εἶχα, τὸ εἰξέυρω. Ἀλλὰ ἡμπορῶ ὅποτε θέλω νὰ βγάλω τὰ χαμένα, ἢ ὄχι, Φείγγιν ;

— Βέβαια, βέβαια, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, καὶ τὸ γοργὸ καὶ χάριν ἔχει, Τῶμ. Σὰς συμβουλεύω νὰ τρέξετε τὸ γοργώτερο εἰς τὴ δουλειά. Ἀπανωλαδιά, Τσάρλυ, ἔπρεπε νὰ ἦσθε τώρα βγαλμένοι εἰς τὸ πασπάτευμα.² Κοντεύει δέκα ἡ ὥρα καὶ ἀκόμη τίποτε δὲν ἐκάματε.»

Οἱ παῖδες ὑπήκουσαν ἀμέσως, ἀπαχειρέτισαν διὰ νεύματος τὴν Νάνσυ, ἐφόρεσαν τοὺς πῖλους τῶν καὶ ἐξῆλθον. Καθ' ὁδὸν ἄφρονα σκώμματα καὶ εὐφυολογίας ἐξετόξευσαν κατὰ τοῦ κυρίου Τσίτλιγκ, ἂν καὶ ἡ συμπεριφορὰ αὐτοῦ οὐτ' ἔκακτος, οὔτε πρωτοφανῆς ἦτο. Πόσοι νέοι ὑψηλῆς τάξεως δὲν πληρώνουσι ἀκριβώτερα ἀπὸ τὸν κύριον Τσίτλιγκ τὴν τιμὴν τοῦ νὰ λάβωσι μέρος εἰς καλὰς συναναστροφάς, καὶ πόσοι τῶν ἀποτελούντων τὰς τοιαύτας συναναστροφάς κομψομενῶν δὲν ἐκτῆσαντο φήμην διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀπαρράλλκτως τρόπου δι' οὗ καὶ ὁ εὐγενέστατος Τωβίας Κράικτ !

«Τώρα, Νάνσυ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος ὅτε ἐκείνοι ἐξῆλθον, θά σου μετρήσω τοὺς παράδες. Αὐτὸ εἶναι τὸ κλειδί μιᾶς μικρᾶς κασσέλας, ὅπου βάνω τὰ ὀλίγα ποῦ μοῦ φέρνουν τὰ παιδιὰ ἄλλα ποτὲ δὲν ἔχει μέσα χρήματα, ἀγαπητὴ μου. Ἄ ! ἄ ! μὴν κάρει νὰ εἶχα, νᾶβαινα καὶ ᾽ς τὴν κάσσα. Ἡ δουλειὰς δὲν ᾽πάνε καλά, Νάνσυ, κεσάτια πολλά ἄλλα μοῦ ἀρέσει νὰ ἔχω κοντά μου τὰ παιδιὰ, καὶ διὰ τὰ ἄλλα δὲν με μέλει καὶ τόση. . . Σιωπῆ ! ἀνεφώνησε, κρύψας ἐν τάχει τὴν κλειδα εἰς τὸν κόλπον του ᾽ τί εἶναι ; Ἄκουσε !»

Ἡ νεᾶνις, καθημένη πρὸ τῆς τραπέζης, ἐφαίνετο μεγάλως ἀδιαφοροῦσα, μηδὲ θέλουσα νὰ μάθῃ ἂν τις ἤρχετο καὶ ποῖος οὗτος. Ὅτε ὁμως ἤκουσε τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τοῦ εἰσελθόντος, ἐξέβαλεν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὸν πῖλον καὶ τὸ κάλιον αὐτῆς, ἅτινα ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Εὐθὺς δὲ ὡς ὁ Ἰουδαῖος ἐπέστρεψε, παρεπονῆθη ὅτι κάμνει πολλὴ ζέστη, μετὰ νοχελείας εἰς παράδοξον ἀντίθεσιν εὐρισκομένης πρὸς τὴν ταχύτητα τοῦ προηγουμένου κινήματός της, ὅπερ δὲν εἶδεν ὁ Φείγγιν.

«Μπᾶ ! εἶπε ταπεινῆ τῇ φωνῇ ὁ Ἰουδαῖος, προφανῶς δυσχεραίνων διὰ τὴν νέαν ἐπίσκεψιν, εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἐπερίμενα προτῆτερα. . . Καταισχίνας τώρα τὴν σκάλα ὅσῳ εὐρίσκεται ἰδῶ, Νάνσυ, οὐδὲ λέξι νὰ εἰπῆς διὰ τοὺς παρά-

1. Ἐπῆρε.

2. Ἀναζητήσεις καταλλήλων μερῶν καὶ ἀνθρώπων πρὸς κοπήν.

δες. Δὲν θὰ μείνη πολὺ οὔτε δέκα λεπτά, ἀγαπητὴ μου.»

Ὁ Ἰουδαῖος ἐπέθηκε τὸν κατεσκληκότα δάκτυλόν του ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν, κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ κηρίον, ἐν ᾧ ἠκούετο ἐπὶ τῆς κλίμακος ὁ κρότος τῶν βημάτων τοῦ ἐπισκέπτου, ὅστις εἰσῆλθεν ἐν σπουδῇ εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ ἔστη πλησίον τῆς νεανίδος προτοῦ ἀκόμη νὰ παρατηρήσῃ τὴν παρουσίαν της.

Ἦτο ὁ Μώνξ.

«Εἶναι μία μαθητριά μου, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, παρατηρήσας ὅτι ὁ Μώνξ ὠπισθοδρόμησεν εὐθὺς ἄμα εἶδε πρόσωπον ἄγνωστον. Στάσου αὐτοῦ, Νάνσυ.»

Ἡ νεᾶνις ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐκύταξε τὸν Μώνξ μετ' ἀδιαφορίας καὶ ἀπέστρεψεν ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς ἄλλα στραφεῖσα πρὸς τὸν Ἑβραῖον εἶδεν αὐτὸν διὰ λαθραίου βλέμματος τοσοῦτον ὀξέος καὶ ἐταστικοῦ, ὥστε ἂν τις ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην τῆς φυσιογνωμίας της, δυσκόλως θὰ ἐπέθετο ὅτι τὰ δύο ἐκεῖνα βλέμματα προσήρχοντο ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσώπου.

«Ἐχεις εἰδήσεις ; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Σπουδαίας, ἀπεκρίνατο ὁ Μώνξ.

— Καί. . . καὶ καλὰς ; ἠρώτησε μετὰ τινος ἐνδοιασμοῦ ὁ Ἰουδαῖος, ὡς εἰ ἐφοβείτο μὴ ἡ ὑπερβολικὴ προθυμία του δυσαρεστήσῃ τὸν μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενον.

— Ὅχι κακὰς, ἀπεκρίνατο ὁ Μώνξ μειδιάσας. Ἐκαμα καλὴ δουλειὰ αὐτὴν τὴν φορὰν. . . Ἦθελα νὰ σου εἰπῶ δύο λόγια.»

Ἡ νεᾶνις ἐκάθητο πλησίον τῆς τραπέζης καὶ οὐδῶλος ἐφαίνετο διατεθειμένη νὰ καταλίπῃ τὸ δωμάτιον, καίπερ ἰδοῦσα καλῶς ὅτι αὐτὴν ὑπεδεῖκνυεν ὁ Μώνξ εἰς τὸν Ἰουδαῖον. Οὗτος δὲ φοβούμενος ἴσως μὴ αὐτὴ ζητήσῃ τὰ χρήματα, ἂν προσεπάθει νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ, ἐνευσεν εἰς τὸν Μώνξ νάναθῃ τὴν κλίμακα καὶ ἐξῆλθε μετ' αὐτόν. Ἡ Νάνσυ ἠδυνήθη νάκούσῃ τὸν Μώνξ λέγοντα, ἐν ᾧ ἀνῆρχετο εἰς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος,

«Νὰ μὴν ᾽πάμε ὅμως εἰς τὴν ἀναθεματισμένην ἐκείνην τρύπα, ὅπου μ' ἐπῆγες τὴν πρώτην φορὰν.»

Ὁ Ἰουδαῖος ἐγέλασεν, εἶπε λέξεις τινὰς, ἄς δὲν ἠδυνήθῃ νάκούσῃ ἡ νεᾶνις ἐκ τοῦ κρότου ὁμως τῶν βημάτων συνεπέραναν ὅτι ὠδήγει τὸν σύντροφόν του εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα.

Προτοῦ νὰ παύτῃ ἀκούμενος ὁ κρότος τῶν βημάτων αὐτῶν, ταχεῖα ὡς ἀστραπὴ ἡ νεᾶνις ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματά της, ἔφερε τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν καὶ κρύψασα τοὺς βραχίονας, ἔστη ὀπισθεν τῆς θύρας, τὴν ἀναπνοὴν αὐτῆς καταστέλλουσα, ἵνα κάλλιον ἀκροασθῇ. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ

των βημάτων κρότος ἔπαυσεν, ἐξωλίσθησεν ἐκ-
τός τοῦ δωματίου, ἀνῆλθεν εἰς τὴν κλίμακα ἀ-
θορόβως καὶ μετ' ἀπιστεύτου ἐλαφρότητος, καὶ
ἔχθη εἰς τὰ σκότη.

Τὸ δωμάτιον ἔμεινεν ἔρημον ἐπὶ ἕν τέταρτον
ῥας περίπου· ἡ νεᾶνις κατῆλθε διὰ τοῦ αὐ-
τοῦ αἰθερίου βαδίσματος καὶ σχεδὸν ταυτοχρό-
νως ἠκούσθησαν καταβαίνοντες καὶ οἱ δύο ἄν-
δρες. Ὁ Μῶνξ ἀνεχώρησεν ἀμέσως, ὁ δὲ Ἰου-
δαῖος ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἄνω ὄροφον, ἵνα λάβῃ τὰ
χρήματα. Ἐπανελθὼν εὖρε τὴν Νάνσου φοροῦ-
σαν τὸ σάλιόν της καὶ ἐτοιμαζομένην νὰ ἐξέλθῃ.

«Πρὸς Θεοῦ! Νάνσυ, ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος
ἀποθεις τὸ κηρίον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ὀπι-
στοχωρήσας ἕν βῆμα. Πόσον ὠχρά εἶσαι!

— Ὁχρά! ἔπανελάβεν ἐκείνη, ἀτενίσασα τὸν
Ἰουδαῖον.

— Φοβερά ὠχρά, εἶπεν ὁ Φείγγιν. Τί ἔκαμες
λοιπὸν ὅτε ἦσουν μόνη ἐδῶ;

— Δὲν εἰζεύρω νὰ ἔκαμα τίποτε, ἀπεκρίνατο
ἐκείνη ἀδιαφόρως. Ἴσως θά μου ἦλθε τίποτε
διότι ἔμεινα πολὺν καιρὸν εἰς τὴν ἴδια θέσι.
Ἐλα, ἐμπρός, κύλα μας τὰ λιανὰ γιὰ νὰ φύγω.»

Ὁ Ἰουδαῖος ἐμέτρησεν αὐτὴ τὰ χρήματα γέ-
νων· καληνυκτίσασα δ' αὐτὸν ἡ Νάνσυ ἐξῆλθεν.

Ἐξελθοῦσα εἰς τὴν ὁδὸν ἡ νεᾶνις ἐκάθησεν ἐπὶ
τοῦ κατωρλίου θύρας τινὸς καὶ ἐπὶ τινὰς στιγ-
μὰς ἐφαίνετο ἐξάλισμένη καὶ ἀνίκανος νὰ ἐξα-
κολουθήσῃ τὸν δρόμον της. Αἰφνης ἠγέρθη ἀπο-
τόμως, ἔλαβε διεύθυνσιν ἀντίθετον τῆς φερού-
σης εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Σάικς, ἐτάχυνε τὸ
βῆμα καὶ τέλος ἤρchiσε νὰ τρέχῃ μεθ' ὅσης ἡ-
δύνατο ταχύτητος. Σταθεῖσα ὅμως μετὰ μικρὸν
ὅπως ἀναπνεύσῃ, ἐράνη ὡσεὶ συνῆλθεν εἰς ἑαυ-
τὴν καὶ ἔκτειρεν ἑαυτὴν ὡς ἀδυνατοῦσαν νὰ ἐ-
κτελέσῃ σκέψιν τινὰ ἣν ἔκαμεν, ἔδηξεν ἐξ ἀγα-
νακτῆσεως τὰς χεῖρας καὶ ἔχυσεν ἄφθονα δά-
κρυα.

Τὰ δάκρυα ἀνεκούφισαν πιθανῶς αὐτὴν, ἡ
μᾶλλον κατενόησεν ὅποσον δυσχερὴς ἦν ἡ θέσις
της καὶ δὲν ἀπεπειράθη νὰ κάμῃ παράτολμὸν τι
διάβημα. Ἐπανῆλθε τρέχουσα μετὰ τῆς αὐτῆς
ταχύτητος εἰς τὸν ἀντίθετον διεύθυνσιν, ἵνα ἀ-
νακτῆσῃται τὸν ἀπολεσθέντα χρόνον, ἡ ἴσως
ἵνα ἀποστρέψῃ τὴν διάνοιάν της ἀπὸ τῶν κατα-
τρυχόντων αὐτὴν στοχασμῶν, καὶ ἔφρασε μετὰ
μικρὸν εἰς τὸ οἶκημα, ἔνθα ὁ κακοῦργος περιέ-
μενεν αὐτὴν.

Καὶ ἂν ἡ φυσιογνωμία της προέειδε ταραχὴν
τινα, ὁ κύριος Σάικς δὲν προσέσχεν εἰς αὐτὴν,
ἐρωτήσας ἀμέσως μόνον ἂν ἔφερε τὰ χρήματα·
ἐπὶ τῇ καταρατικῇ δ' αὐτῆς ἀπαντήσῃ ἐξέ-
πεμψε γρυλλισμὸν εὐαρεσκείας, ἐπανεπέσεν εἰς
τὴν κλίνην του καὶ ἐξηκολούθησε τὸν ὕπνον, ὃν
ἡ ἔλθσις τῆς Νάνσου διέκοψεν.

Εὐτυχῶς δι' αὐτὴν, ἀπαξ λαβὼν εἰς χεῖρας τὰ
1. Φέρε τὰ χρήματα.

χρήματα ὁ κύριος Σάικς ἠσχολήθη τὴν ἐπαύριον
καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς εὐωχίαν καὶ πότον,
τοῦτο δὲ μεγάλως κατεπράυνε τὸν χαρακτῆρά
του. Ἄλλως δὲ ὁ Σάικς ἐστρεφεῖτο τῆς δξυδε-
κείας τοῦ Ἰουδαίου, ὃν μόνον δὲν ἠδύνατο νὰ
διαλάβῃ ἡ καταπληκτικὴ ἀλλοίωσις τῆς φυσιο-
γνωμίας τῆς νεάνιδος.

Καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ νύξ, ἡ ταραχὴ τῆς
Νάνσου ἐπηύξανε· ὅτε δ' ἐνούκτωσεν ἐκάθησεν ἀ-
ναμένουσα νὰ κοιμηθῇ ὁ οἰνοβαρὴς κακοῦργος·
ἀλλὰ τοσοῦτον ὠχραὶ ἦσαν αἱ παρειαὶ αὐτῆς
καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της τοσοῦτῳ φλογεροί, ὥστε καὶ
αὐτὸς ὁ Σάικς ἐξεπλάγη.

Οὗτος ἀδύνατος ἐκ τοῦ πυρστοῦ ἦν ἐξηπλω-
μένος ἐπὶ τῆς κλίνης του, πίνων γρῶγ ὡς κατα-
πραυντικόν. Ἦτο ἡ τρίτη ἢ τετάρτη φορὰ, καθ'
ἣν ἔτεινε τὸ ποτήριον εἰς τὴν Νάνσου διὰ νὰ το
γεμίσῃ αὐτῇ, ὅτε μεγάλην ἐντύπωσιν ἐνεποίη-
σεν αὐτῷ ἡ ἐν τῷ προσώπῳ της παρατηρουμένη
μεταβολή. Ἀνεσηκῶθι στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ ἀγ-
κῶνος, καὶ ἰδὼν ἀτενῶς τὴν νεάνίδα,

«Ὁ διάβολος νὰ με πάρῃ, εἶπεν, ἂν δὲν ἡμ-
πορῇ κάνεις νὰ εἰπῇ πῶς μοιάζεις ἄν βρυκό-
λακας. Τί ἔχεις;

— Τί ἔχω; ἀπεκρίνατο αὐτῇ τίποτε. Διατί με
κυτῆας ἔτσι;

— Τί εἶναι αὐτὰ τὰ κουραφέξαλα; εἶπεν ὁ
Σάικς συνταράξας ἀποτόμως τὴν χεῖρα αὐτῆς.
Ἔ; τί θὰ εἰπῇ αὐτό; τί συλλογίζεσαι; Ἐλα!
ἴπέ μου γρήγορα!

— Πολλὰ πράγματα, Μπὶλ, ἀπεκρίνατο ἡ
νεᾶνις μετὰ φοίρης, ἀποκούψασα διὰ τῶν χει-
ρῶν τὸ πρόσωπον. Ἄλλὰ μὲν! τί σημαίνει;

Εἶπε δὲ ταῦτα μετὰ τινος προσπεποιημένης
φαιδρότητος, ἣτις ὅμως ἐνεποίησε τῷ Σάικς ἐν-
τύπωσιν μείζονα τῆς προελευμένης ἀπὸ τὴν ἀλ-
λοίωσιν τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς νεάνιδος.

«Ἄκουσε νὰ σου εἰπῶ, εἶπεν ὁ Σάικς· ἂν δὲν
ἔχῃς θέρμη, κάτι τι παράξενον πρᾶγμα θὰ τρέχῃ,
κάτι τι κακὸν καὶ ἐπικίνδυνον. Δὲν θὰ πᾶς βέ-
βαια; . . . Ἄ, ὄχι, δὲν εἶναι φόβος νὰ κάμῃς
αὐτό.

— Νὰ κάμω τί;

— Ὅχι, ὄχι! εἶπεν ὁ Σάικς ἀτενίζων αὐτὴν
καὶ καθ' ἑαυτὸν ὀμιλῶν. Δὲν ὑπάρχει κορίτσι
πλέον πιστὸ καὶ πλέον σταθερὸ ἀπὸ αὐτῆ, ἀλ-
λοῦως πρὸ τριῶν ἡμερῶν θὰ της εἶχα κομμένον
τὸ καταπινάρι. Ἔχει θέρμη! αὐτὸ εἶναι.»

Ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Νάνσυ ἔπαυσεν ἐκ πυρστοῦ
καθησύχασεν αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο ἐρρόφησεν ἀ-
πνευστὶ τὸ ποτήριόν του· ἀκολούθως μετὰ πολ-
λῶν βλασφημιῶν ἐζήτησε νὰ πῆ τὸ ἱατρικόν
του. Ἡ νεᾶνις ἔσπευσε μετὰ μεγάλῃς προθυμίας
καὶ στρέψασα τὴν βᾶχιν ἐκένωσε τὸ ἱατρικόν
εἰς ἕν κυμβίον, καὶ τῷ ἔδωκε νὰ πῆ.

«Τώρα, εἶπεν ὁ κλέπτης, ἔλα κάθησαι ἐδῶ
εἰς τὸ πλάγι μου, καὶ ἄλλαξε τὸ πρόσωπό σου,

ἀλλοιῶς θά σε συγυρίσω ἐγὼ ὁποῦ νὰ μὴν ἡμ-
πορῆς νὰ γνωρίσης τὸ πρόσωπόν σου εἰς τὸν κα-
θρέφτη.»

Ἡ Νάνσυ ὑπήκουσεν, ὁ δὲ Σάικς ἔσφιγξε τὴν
χεῖρα αὐτῆς εἰς τὴν παλάμην του καὶ ἐπανέπε-
σεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου προσηλωμένους ἔχων
ἐπ' αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς, οὓς ὅτε μὲν ἔκλειεν,
ὅτε δὲ ἤνοιγε πάλιν. Τοῦτο ἐπανελήφθη πολλά-
κις, ἐν γένει δὲ ἡ κατάστασις τοῦ κακούργου
ἦτο οἰκτρά. Ἀπεκοιμᾶτο ἐπὶ δύο ἢ τρία λε-
πτὰ καὶ κατόπιν ἀφύπνου περίτρομος. Ἐπὶ τέ-
λους κατέλαβεν αὐτὸν ὕπνος βαρὺς καὶ βαθύ-
τατος. Ἀφῆκε τὴν χεῖρα τῆς Νάνσου, ὁ δὲ βρα-
χίον αὐτοῦ κατέπεσεν ἀδρανῆς. Ἐφαίνετο ὡς
παθὼν καταληψίαν.

«Τὸ λαύδανον ἔφερε τέλος πάντων ἀποτέ-
λεσμα, ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις, ἀπομακρυνθεῖσα τοῦ
προσκεφαλαίου αὐτοῦ. Ἴσως τώρα πλέον εἶναι
πολὺ ἀργά.»

Ἐφόρσεν ἐν σπουδῇ τὸν πῖλον καὶ τὸ σά-
λιον αὐτῆς βλέπουσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πε-
ριδεῆς περὶ αὐτὴν, διότι ἀνά πᾶσαν στιγμὴν
ἐφοβεῖτο μὴ αἰσθανθῆ ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς τὴν
βαρεῖαν τοῦ Σάικς χεῖρα. Τέλος, ἔκλειεν ἡσύ-
χως ἐπὶ τῆς κλίνης, ἠσπᾶσθη τὸν κλέπτῃν, καὶ
ἀνοιξάσα ἀθορύβως τὴν θύραν τοῦ δωματίου,
ἦν μετὰ τῆς αὐτῆς προφυλάξεως ἔκλεισεν, ἐξ-
ἤλθε δρομαία τῆς οἰκίας.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σκοτεινοῦ δρομίσκου, ὃν δι-
έτρεχεν ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν μεγάλην δδὸν, ἰστά-
μενος εἰς νυκτοφύλαξ ἐφώναζεν ὅτι ἡ ὥρα ἦτο
ἐνάτη καὶ ἡμίσεια.

«Ἐσήμανε πρὸ πολλοῦ ἡ ἡμισὴ; ἠρώτησεν
αὐτὸν ἡ νεᾶνις.

— Εἰς ἓνα τέταρτον θὰ σημάνῃ δέκα, ἀπε-
κρίνατο ὁ νυκτοφύλαξ, ὑψώσας τὸν φανόν του,
ἵνα ἴδῃ τὸ πρόσωπον τῆς Νάνσου.

— Καὶ θέλω τοῦλάχιστον μίαν ὥραν διὰ νὰ
φθάσω ἐκεῖ,» ἐψιθύρισεν ἡ Νάνσυ, ἐξακολουθή-
σασα τροχάδην τὸν δρόμον τῆς.

Ἐν ταῖς μικραῖς ὁδοῖς, ἃς ἠκολούθει ἵνα ἀπὸ
τοῦ Σπιταλφίηλντ μεταβῆ εἰς Οὐἔστ Ἐντ, ἔ-
κλειον ἤδη τὰ καταστήματα. Ἡ ἀνυπομονησία
αὐτῆς ἐπετάθη, ὅτε ἤκουσε τὸ ὥρολόγιον ση-
μαῖνον τὴν δεκάτην ὥραν. Ἐτρῆσεν ἐπὶ τῶν
πεζοδρομίων, παραγκωνίζουσα δεξιᾶ καὶ ἀρι-
στερᾶ τοὺς διαβάτας, καὶ διέσχισε ταχεῖα τὰς
ὁδοὺς, ἔνθα πολὺ εὕρισκετο πλῆθος καὶ ἕκαστος
ἀνέμενε τὴν σειράν του διὰ νὰ διέλθῃ.

«Εἶναι τρελή!» ἔλεγον οἱ βλέποντες αὐτὴν
οὕτω τρέχουσαν.

«Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν ἐκεί-
νην συνοικίαν τῆς πόλεως, τὸ Οὐἔστ Ἐντ, αἱ
ὁδοὶ σχετικῶς ἦσαν ὀλιγανθρωπότεραι, τὸ δὲ
γοργὸν βῆμά τῆς ἐκίνησε διὰ τοῦτο πλείονερρον
τὴν περιεργίαν τῶν διαβατῶν. Τινὲς ἔσπυδον
ἵνα ἴδωσι ποῦ μεταβαίνει τόσῳ δρομαία ἄλλοι

προπορευόμενοι ἐστρέφοντο καὶ τὴν ἐκύτταζον.
Τέλος ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος εἰς ὃ διηυθύνετο
καὶ ἔστη πρὸ τινος κομποῦ μεγάρου, ἐν τινι
ὁδῷ οὐ μακρὰν τοῦ Χάυντ Πάρκ. Τότε δὲ τὸ
ὥρολόγιον ἐσήμαινε τὴν ἐνδεκάτην. Ὁ θυρωρὸς
δὲν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἡ νεᾶνις, ἀφ' οὗ
πρὸς στιγμὴν ἔμεινεν ἀμφορρεπῆς, προεχώρησεν
εἰς τὴν κλίμακα.

«Ποῖον ζητεῖτε ἐδῶ; ἠρώτησε κομψή τις θα-
λαμηπόλος προκύψασα ἔκ τινος θύρας.

— Μίαν κυρίαν, ἡ ὁποία κατοικεῖ ἐδῶ.

— Μίαν κυρίαν! ὑπολαβοῦσα εἶπε περιφρο-
νητικῶς ἡ θαλαμηπόλος. Καὶ ποῖαν κυρίαν;
παρακαλῶ.

— Τὴν μὲς Μαιυλάη,» ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ.

Ἡ θεράπαινα, ἥτις ἐν τῷ μεταξὺ παρετήρη-
σεν αὐτὴν ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, δὲν κα-
τεδέχθη νάπαντήσῃ ἄλλως ἢ μόνον διὰ βλέμ-
ματος ἐναρέτου περιφρονησεως, καὶ προσεκά-
λεσε θεράποντά τινα διὰ νὰ τῇ δώσῃ τὴν προσ-
ήκουσαν ἀπάντησιν. Ἡ Νάνσυ ἐπανέλαβεν εἰς
τούτων τὴν αἴτησίν τῆς.

«Ποῖον πρέπει νάναγγείλω; ἠρώτησεν ὁ θε-
ράπων.

— Τὸ ὄνομά μου εἶναι περιπτόν.

— Οὔτε τὴν αἰτίαν, ἡ ὁποία σᾶς ἔφερεν
ἐδῶ;

— Οὔτε, πρέπει νὰ ἴδω τὴν κυρίαν αὐτὴν.

— Ἐλα, εἶπεν ὁ ὑπηρετῆς ὠθήσας αὐτὴν
πρὸς τὴν θύραν. Ἄς τελειώσωμεν ἔξκουμπισθῆτε,
ἂν ἀγαπᾶτε.

— Ἄν ἦναι ἔτσι, εἶπεν ἡ νεᾶνις μετ' ὀργῆς,
θὰ χρειασθῆ νὰ με βγάλετε διὰ τῆς βίας, καὶ
αὐτὸ καὶ δύο ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ ἠμπορέσητε νὰ
κατορθώσητε, σᾶς βεβαιῶ. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς
ἐδῶ, προσέθηκεν, ὁ ὁποῖος νὰ κάμῃ τὴν χάριν
εἰς μίαν πτωχὴν κόρην νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τῆς
κυρίας;»

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον συναχθῆ πολλοὶ τῶν
ὕπηρετῶν, ἐκ τούτων δὲ ὁ ἀγαθὸς μάγειρος
παρεμβὰς, εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρετὴν νάναγγείλῃ
τὴν νεᾶν εἰς τὴν μὲς Μαιυλάη.

«Καὶ πρὸς τί; ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ ὑπηρετῆς
μήπως τάχα στοχάζεσθε πῶς ἡ μὲς θὰ δεχθῆ
ἓνα τοιοῦτον ὄν, ἔ;»

Ὁ ὑπαινιγμὸς οὗτος περὶ τῆς ἀμφιβόλου ἠθι-
κῆς τῆς Νάνσου ἔκαμε τὰς παρισταμένας τέσ-
σaras αἰδήμονας καὶ ἐναρέτους θεραπαίνας νὰ
κυττάξωσι μετὰ βδελυγμίας τὸ ὄν ἐκεῖνο καὶ
ἐν τῇ δικαίᾳ ἀγανακτήσει των νὰ διακηρύξω-
σιν ὅτι τοιοῦτο ὄν προσῆπτεν αἰσχύνῃν εἰς τὸ
γυναικεῖον φύλον καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ το πετάξω-
σιν ἔξω εἰς τὸν ὀχετὸν τοῦ δρόμου.

«Κάμετέ με ὅ τι θέλετε, εἶπεν ἡ Νάνσυ πρὸς
τὰς θεραπαίνιδας, ἀλλὰ πρῶτον κάμετέ μου
τὴν χάριν, τὴν ὁποῖαν σᾶς ζητῶ. Δι' ἀγάπην
Θεοῦ, μὴ μοι τὴν ἀρνηθῆτε!»

Ὁ εὐαίσθητος μάγειρος ἤνωσε τὰς παρακλήσεις του μετὰ τῶν τῆς νεάνιδος, καὶ ὁ πρῶτος θεράπων συγκατετέθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν.

«Τί θὰ εἶπω; ἠρώτησε.

— Νὰ εἶπῃτε ὅτι μία νέα ζητεῖ νὰ ὁμιλήσῃ χωρὶς ἀναβολὴν μετὰ τὴν μίς Μαιουλῆ ἰδιαιτέρως, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ. Ὅτι ἐὰν ἡ μίς συγκατατεθῇ νὰκούσῃ μίαν μόνον λέξιν, ἡμπορεῖ κατόπιν ἢ νὰκούσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον, ἂν ἐγκρίνη, ἢ νὰ διώξῃ τὴν νέαν ὡς ψεύτριάνα.

— Διάβολε! παρετήρησεν ὁ θεράπων, πολὺ τρέχετε.

— Εἰπέ τὴν παράκλησίν μου, εἶπεν ἡ Νάνσυ μετὰ σταθερότητος, καὶ περιμένω τὴν ἀπάντησιν.»

Ὁ θεράπων ἀνῆλθε μετὰ σπουδῆς τὴν κλίμακα, καὶ ἡ Νάνσυ ἀνέμενεν ἐναγωνίως. Ἦκουσε μετὰ συγκαταουμένης ὀργῆς, ἀλλὰ καὶ ἄκρας καταφρονήσεως τὰς προσβλητικὰς παρατηρήσεις τῶν ἀγῶν θεραπευιῶν, αἵτινες λίαν ἐλευθέρως ἐξεφράζοντο κατ' αὐτῆς καὶ πρὸ πάντων, ὅτε ὁ ὑπηρετὴς ἐπανελθὼν ἀνήγγειλεν ὅτι δύναται νὰναβῆ.

«Τί ὠφελεῖ, βλέπεις, νὰ ἦσαι τιμῖα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, εἶπεν ἡ πρώτη θεράπεινα.

— Περισσότερο ἐκτιμοῦν τὸ χάλκωμα καὶ ἀπὸ τὸ μύλαμμα τὸ καθάριον,» παρετήρησεν ἡ ἑτέρα.

Ἡ τρίτη ἠρέσθη νὰ εἶπῃ· «Τέτοιαις εἶναι ἡ μεγάλαις κυρίας.» Ἡ δὲ τετάρτη ἐπεφώνησε μόνον «Οὐφ!» ὅπερ ἐν χορῷ ἐπανάλαβον αἱ ἀγναὶ ἐκεῖναι· Ἀρτέμιδες, αἵτινες κατόπιν ἐσιώπησαν.

Μηδὼλως εἰς πάντα ταῦτα προσέχουσα, ἡ Νάνσυ, ὑπὸ ἄλλων σπουδαιοτέρων αἰσθημάτων κατεχομένη, ἠκολούθησε τρέμουσα τὸν ὑπηρετὴν, ὅστις εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς μικρὸν ἀντιθάλαμον, φωτιζόμενον ὑπὸ λυχνίας, ἐκ τῆς ὀροφῆς κρεμαμένης· ἀποχωρήσαντος δ' αὐτοῦ, ἔμεινεν ἡ Νάνσυ μόνη.

*Ἐπιτα πούριμα.

**Π

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Ἐκ τινος νέου συγγράμματος γαλλικοῦ ἐπιγραφομένου *Οἱ ἄγνωστοὶ Παρίσιοι* (Paris inconnu) ἐραυιζόμεθα τὴν περιγραφὴν ἐπαγγελμάτων τινῶν παραξένων, ἅτινα οὐδαμοῦ ἀλλοχοῦ δύναται τις νὰ ἀνεύρῃ εἰ μὴ ἐν μόνοις τοῖς Παρίσιοις. Οἱ ταῦτα δ' ἐπαγγελόμενοι εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄνθρωποι ἀμφιβόλου τιμιότητος, ὑπὸ τῆς ἐπιτήρησιν τῆς ἀστυνομίας διατελοῦντες.

Ὁ συγγραφεὺς (M. Imbert) διηγεῖται ὅτι πλησίον του κατ'ὄκει ἄνθρωπός τις ἔχων ἀθλίαν τινὰ ἀποθήκην, εἰς ἣν καθ' ἑκάστην εἰσήρχοντο ἕως δέκα ῥακενδύται φέροντες σάκκους, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἐζύγιζε καὶ ἔδιδεν εἰς τοὺς κο-

μιστὰς 25 μέχρις 75 λεπτῶν. Βεβαίως τὸ περιεχόμενον τῶν σάκκων ἐχρησίμευεν εἰς τὴν συντήρησιν μηχανῆς τινος ἧτις νύκτα καὶ ἡμέραν ἐκινεῖτο κάμνουσα κρότον ὀχληρὸν ὡς μύλος τοῦ καφέ. Ὁ συγγραφεὺς περιέργως νὰ μάθῃ ἠρώτησε τὸν κτήτορα τῆς μηχανῆς, ὅστις τῷ διηγήθη ὅτι οἱ μυστηριώδεις ἐκεῖνοι σάκκοι περιεῖχον ἀποκόμματα ἄρτου συλλεγόμενα ἐκ διαφόρων μερῶν, μάλιστα δὲ ἐκ τῶν ἀκαθαρσιῶν καὶ τῶν σαρωμάτων τῶν οἰκιῶν. Ἐν εἴῃ συλλογῇ ἐκείνῃ τῶν ἀποκομμάτων ἐξεπροσωποῦντο πάντα τὰ εἶδη καὶ αἱ ποιότητες τοῦ ἄρτου. Ὑπῆρχον δὲ τεμάχια τοσοῦτον σκληρά, ὥστε ἐὰν κῶν τις μολοσσὸς ἐτόλμα νὰ τα μασσῇ ἢ ἀ συνέτριβε βεβαίως τοὺς ὀδόντας του, ἀλλὰ δὲ τινὰ ἦσαν καταπράσινα ὑπὸ εὐρώτος ἔχοντος μῆκος χλόης, ἢν ἐὰν ἔβλεπε βοτανικὸς τις θὰ εὐφραίνετο τὰ μάλιστα. Πλεῖστα δὲ συλλεγόμενα ἐν καπηλείοις εἶχον ἔτι κηλίδας οἴνου, ἐν ᾧ ἄλλα μαλακώτερα ἔσωζον ἴχνη γλυκίσματος καὶ σημεῖα τῶν ὀδόντων τῶν κακῶς ἀνατεθραμμένων παιδιῶν, ἅτινα δὲν δύναται νὰ ἤσυχάσωσιν, ἐὰν μὴ ἔχωσιν ἀνὰ χεῖρας πάντοτε καὶ τεμάχιόν τι δι' οὗ νὰ ἀκονῶσι τοὺς ὀδόντας των.

Ἀφ' οὗ δ' ἐζυγίζοντο τὰ ἡμιφαγωμένα ἐκεῖνα τεμάχια, μετεκομίζοντο εἰς σκοτεινὴν τινὰ αὐλὴν ὑπὸ μικρὸν ὑπόστεγον καὶ ἠπλοῦντο κατὰ γῆς. Ὁ κ. Ἰμπέρ ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἐν τῇ αὐλῇ ἐκείνῃ ὑπῆρχον λαγιδεῖς καὶ χοῖροι πρὸ πάντων, οἵτινες δὲν εἶνε δύστροποι περὶ τὴν ἐκλογὴν τῆς τροφῆς· καὶ ὅτι τὰ τεμάχια ἐκεῖνα θὰ ἐχρησίμευον πρὸς τροφήν τῶν χοίρων. Ἀλλ' ἠπατήθη· διότι καὶ μὲν ἦσαν προωρισμένα εἰς χοίρους, ἀλλὰ χοίρους οὐχὶ ζωντανούς· ἐμελλον νὰ καλύψωσι μέρη τινὰ τοῦ σώματος τῶν χοίρων ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡμῶν παρατιθέμενα, τέλος διὰ τοῦ ἀλεύρου τῶν τεμαχιῶν τούτων ἔμελλε νὰ κατασκευασθῇ τὸ καρύκειμα τὸ λεγόμενον chapelure.

Μονόχειρ τις ῥυπαρὸς κατερίνετο διαλέγων ἀπὸ τοῦ σωροῦ τὰ κύτταλα, ἐξ ὧν κατασκευάζεται ἡ ἐκλεκτὴ φαῖα chapelure καὶ τὰς ψίχας, ἐξ ὧν κατασκευάζεται ἡ ξανθὴ. Ἐγίνετο δὲ ἡ διαλογὴ διὰ τοῦ γυμνοῦ ποδός του, ἐὰν δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ γυμνὸν πόδα κεκαλυμμένον ὑπὸ παχυτάτου λίπους. Δύο δὲ συνέταιροι τοῦ ἐμπόρου περιστρέφοντες ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τροχόν, ἐκίνουν μηχανὴν ὁμοίαν πρὸς μύλον τοῦ καφέ. Καὶ ὁ μὲν πρεσβύτερος αὐτῶν εἶχεν ὄψιν οἰνόφυλλος καὶ ῥίνα ἰόχρουν μετὰ φλεβῶν κυανῶν ὡς ἀγάτης πολὺτιμος, ἀμφοτέροι δὲ ἐμάσων καπνὸν καὶ ἔπτουν συνεχῶς ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν ἀποκομμάτων τοῦ ἄρτου, μετὰ ζωώδους ἀμεριμνησίας καὶ ἀκηδίας. Ἐτίθεντο δὲ ταῦτα ἐπὶ τῆς μηχανῆς ἐν ὀρθογωνίῳ δοχείῳ καὶ συνετρίβοντο ὑπὸ κυλίνδρου μεταβαλλόμενα εἰς λε-